

NHẬT TIỀN

giọt lệ đen

truyện

HUYỀN TRÂN

1968

GIỌT LỆ ĐEN

NHẬT TIẾN

Giọt Lệ Đen

Lão Quói mới đặt chân lên bậc thềm, bàn tay của lão chưa kịp moi ra được mấy đồng bạc cắc rủng rỉnh trong túi áo bành tô bằng vải Ka-Ki rách rưới thì mục Tư ở phía trong cửa hàng đã rít lên :

- Thôi xéo đi ! Có mà mắc rồ mắc dại mới dây tới cha nội bạn nữa.

Lão Quói trừng lên nhìn mục bằng cặp mắt đỏ ngầu men rượu, những cọng râu lởm chớm như muốn đội lên, lấm tấm những giọt mồ hôi :

- Kỳ dị hôn ! Bộ tôi hồng tiền hả. Nè ! Coi nè.

Vừa nói lão vừa lắc cái túi. Mấy đồng bạc cắc va vào nhau kêu leng xeng. Rồi lão cười khè khè. Hai hàm răng nhe ra lổn nhổn. Nhưng mục Tư vẫn cương quyết :

- Chẳng ăn nhằm gì tới tôi. Ra phố mà mua. Đây hồng bán.

- Hồng bán sao được. Người ta trả tiền đàng hoàng mà, bộ tui đi ăn cướp sao ?

- Còn quá ăn cướp nữa đó cha. Còn nhớ bữa hôm hôn ? Thuận mua vừa bán rồi sao còn nói.

- À... Vậy ra mục thù tui đó hả. Tui nói cho hay nhen, thù tui một thì tui thù mục mười. Mục gian thương quá cỡ, ai mà hông thù sao được.

Mục Tư tức tối đập cái cán dao cầm trên tay xuống mặt quây, rồi hét :

- Thôi xéo đi ! Còn nói chi nữa, tui chém cho một lát ói máu đầu ra bây giờ.

Lão Quới giật phắt ngay người lại. Lão thối lui một bước để giữ thế rồi mặt lão vênh lên, hai tay khuỳnh ra giọng thách thức :

- Chém đi ! Chém đi coi ! Tui cứ nói vậy đó. Mục đi hỏi khắp bà con lối xóm này coi mục có xứng bậc gian thương hông chớ. Khi không, chưa có la dô thông cáo thông cung gì hết trời mà mục đã bóp lè lưỡi con nhà người ta bằng cách bày đặt giá này, giá kia. Biểu ai mà hông tức được, chớ ! Trả tiền dư bữa nợ cho tui thì tui hông nói gì nữa hết, cho coi !

- Trả áỉ gì ! Có ba cái mảnh quần lót tui nó phơi ngoài đầu ngõ kia !

- Choa ! Nói vậy thì hết đường rồi. Mà điều tui cho hay, xàm lắm tui cậy rằng tui nhét cứt chó vô mồm, chừng đó đừng có la.

Mụ Tư gầm lên :

- La cái con chó. Có đường có ngõ thì xỏ đi kéo bà nóng mắt là cho cái dao này vô đầu rồi tới đâu thì tới...

- Nói nghe ngon hôn ! Trả tiền đây rồi đây xéo !. .,

- Tiền nào ! ! ở đâu ? ?...

- Khéo vờ hôn ! Đi đóng tuồng được rồi đó ! Đây nói cho hay, đứa nào ăn cướp tiền gì thì đứa đó hay.

- Thuận mua vừa bán, chẳng có đứa nào ăn cướp của đứa nào hết đó.

- Có thiệt là thuận mua vừa bán hôn. Ý chèn đét ời ! Thuận mua mà cầm điều thuốc trên tay thấy xót như nhúng vô thùng át xít vậy đó. Còn vừa bán thì vừa dứt đi rồi. Mụ thì với ai mà không... vừa !... !...

Nói xong tiếng «vừa» lão Quới khoái chí rích lên cười. Tiếng cười khẹt khẹt như vùng vẫy trong cổ họng làm những đường gân chằng chịt nổi rõ trên làn da sần sùi, đỏ ửng. Cười xong lão ngồi phệt xuống bậc cửa, quay đít vô phía cửa hàng vén quần gãi sồn sột. Lão nhớ lại lần xung đột với mụ Tư. Bữa đó lão vô cửa hàng mua một gói thuốc hút. Mụ Tư nghe phong phanh chính phủ tăng lương cho quân nhân, công chức, bèn cũng

tăng nghiền ngay mỗi gói thuốc lên ba đồng bạc. Tức mình lão Quới xách gói thuốc ra đầu ngõ chửi um lên. Lão rửa mặt là đồ gian thương, lão cầu mong cho mặt bị mấy «ổng» lôi ra pháp trường cắt bần một phát cho rồi đời cái giống ăn xương, uống máu đồng bào. Rồi lão phân bua với lối xóm :

- Tổ cha nhà chúng nó chó, mấy «ổng» mới nhút nhít chút đỉnh mà tụi nó chụp lấy bằng cứ để mà móc túi dân nghèo. Mới sớm mai điều thuốc hai cắc bạc, tới chiều đã lên gần bốn cắc rồi. Sức mấy mà chịu cho thâu !

Mụ Hơng ngồi chiêm chuôi ở ngay mé hàng rào gần đó bỗng ngửa mồm xía vô :

- Chịu hổng thâu thì nhịn đi. Ai bắt hút mà còn cắc có !

Lão Quới thốt nhiên giật bắn người lên, lão xoay phắt ngay người lại phía mấy cái mẹt chuôi chiêm nằm phơi mình dưới ánh nắng buổi chiều rồi la lớn :

- Ý trời đất ơi !... Nói cái gì mà nghe kỳ cục. Biểu bà nhịn ăn trầu được hôn ?

- Được chó sao không !

- Hừ ! Cái mồm đỏ toàn hoẹt suốt ngày thế kia mà còn nói được ! Nói vậy tui nói được hoài !

Mụ Hôn tức tối vì cái tiếng «đỏ toàn hoẹt» nên sấn sổ nhìn về phía lão nói :

- Ủ, vậy đó ! Đây vậy đó. Có tức lý hôn ?

Lão Quới cười ngạo nghễ :

- Tức thì hông thèm tức, mà điều khó lọt vô lỗ nhĩ.

Mụ Tư thấy có bạn đồng minh xen vô, bèn cất tiếng nói đồng :

- Thôi mà chị ơi ! Thừa hơi mà đôi co với những của đó. Vạch đầu gối ra đây nè. Còn hơn !

Mụ Hôn muốn im đi, nhưng cũng cố nói vớt một câu:

- Khi không ai bắt hút ! đã hút thì đừng kêu. Đã kêu thì đừng hút. Dễ quá mà !

Lão Quới nổi sùng lên :

- Hông ai bắt hút, mà cũng hông ai hút rồi còn kêu ca gì hết trơn đó. Mà điều ai cho nó lên giá chớ ? Nó lên tới trời rồi cũng cần răng mà chịu há.

- Thì nhín đi !

- Nhín đi ! Có mỗi một câu «nhín đi» đem xài hoài mà cũng học đòi lý sự. Bộ chuỗi chuyền cũng lên giá sao mà bênh nhau vậy ?

- Chả bênh, mà điều ngựa thì nói !

- Ngựa thì về biểu nó gãi cho. Chớ ngồi đó nói càn có ngày «ăn trâu» thiệt đó đa.

- Thiệt hôn ! Có giới cho đây ăn trâu thiệt hôn ! Nói cho hay chớ, đừng tới lỗ chân lông con này không phải dễ. Còn nhớ con Cúc hôn. Thứ dữ đó mà đây kệp cho thiếu điều lậy sống mới được tha đó.

Lão Quới cười khẻ khờ :

- Con Cúc cù lần nói làm chi. Kệp tui đây nè ! Thử kệp coi, tui có lậy sống hôn ? Hề... hề... tưởng gì chớ được «kệp» tui còn mong !

Vừa nói dứt lời, chưa kịp biểu lộ sự đắc chí về lối chơi chữ của mình lão Quới đã bị mụ Hơ choang ngay về phía lão một đòn gánh. Chiếc đòn vút qua màng tang của lão, đi trượt xuống mặt đường làm bắn tung lên mấy hòn gạch vụn. Lão hốt hoảng choàng phất ngay dậy, và cấp đít chạy tuốt ra xa. Vừa chạy lão vừa la :

- Goăn đi ! Goăn đi thử coi ! Goăn tôi thì rữ tù. Nói cho mà biết !

Rồi cứ giữ cái khoảng cách an toàn mà chắc chắn lão có thể cắp đít chạy được khi cái đòn gánh của Mụ Hơn rượt tới, lão Quái cứ đứng lèm bèm ở đó nói hoài. Chán mồm lão lại ngồi phệt xuống đất, châm điếu thuốc hút và vén quần gãi sồn sột. Thái độ đáng ghét của lão làm mấy mụ bán hàng quanh đó ghét lão và cũng sợ lão như sợ hủi. Chính vì thế mà hôm nay mụ Tư đã đuổi thẳng cánh lão ra đường, mặc dầu trong túi lão vẫn rung rền mấy đồng bạc cắc.

Đứng lèm bèm một hồi, lão chán miệng, đi lững thững về phía ngõ. Qua một hàng rào khô nứt nẻ, lão vắt vôi tưới lên những nan tre xộc xệch. Hơi men làm lão chũnh choáng. Lão nghĩ đến những con tôm khô vàng óng nằm trong cái đĩa tráng men sáng bóng ở quán cóc ngoài chân cầu. Lão lẩm bẩm tự nghĩ :

- Tới con tôm chết cứng từ hồi nào mà cũng biết leo thang nữa. Bữa trước năm đồng nhấm dư một xi, bữa nay gọi tới tám đồng cũng chưa thấm tháp vào đâu.

Nghĩ rồi tiếc của, lão chắc lưỡi tăng tặc. Hương vị thơm tho của mấy con tôm như vẫn còn quanh quần ở trong mồm. Lão chớp môi mấy lần rồi nuốt nước bọt

một cái ực. Lỗ mũi lão héch lên. Cổ ngửa ra đằng sau. Lão hít một hơi thật dài. Bầu không khí trở nên dễ chịu lúc về chiều. Ánh nắng đã dịu bớt trên những mái lá nứt rạn và khô bong. Một vài ngọn gió thoang thoang đưa về cái cảm giác mát dịu xen lẫn với mùi rác rưởi bốc lên từ những vũng cống đen sì. Lão chuệnh choạng bước về lối ngõ.

Tới cửa nhà Cúc, lão Quới ngồi phệt ngay xuống thềm đất. Lão bỗng thấy thềm một hơi thuốc lá và nhận ra rằng mình vừa mải cãi lộn nên quên ngay mất món đồ thiết yếu đó. Lão ngó quanh ngó quẩn ngang bực thềm. Bỗng lão chui xuống gầm chiếc cánh cửa gỗ kê ở ngay gần đó và moi ra một mẫu thuốc lá thừa. Lão rút chiếc bật lửa cũ kỹ ra châm hút một cách khoái trá. Làn khói bay lên cao, tỏa một màu xanh lơ tản mạn trong khoảng không rộn rã những tiếng động. Tiếng hò hét, tiếng trẻ la, tiếng thùng sắt tây va chạm loảng xoảng ngoài giếng nước, có cả tiếng kèn hát ở một nhà gần đó đang ca một bản vọng cổ thật mùi. Lão Quới hứng chí hát theo, giọng lão rên rĩ như muốn tắc lại trong cổ họng. Càng hát cơn hứng chí của lão như càng tăng thêm. Lão ngả lưng đánh phạch một cái xuống mặt thềm, một cái cẳng lão co lại, một cái cẳng lão ghéch lên chiếc cột tre ốm yếu đứng chống trên mặt thềm, mấy ngón tay cẩu ghét của lão lại gãi sồn sột lên lớp da sần sùi. Giọng lão mỗi lúc

một to dân.

Vừa hát lão vừa phanh bụng ra vỗ bồm bộp như thể chính lão đang được thúc đẩy bởi điệu nhạc thúc quân của những anh lính kèn ngoài trận địa. Mãi đến lúc trời bên ngoài tối hẳn, đàn muỗi bắt đầu đổ ra, kêu vo ve bên tai của lão, lão mới thấy cổ họng mình xe đắng lại bởi cơn khát nước vô cùng kinh khủng. Lão ngồi dậy, phúi những hột cát bám đầy trên tóc, trên cổ rồi lồm cồm tiến lại cánh cửa gỗ. Lão ghé mắt nhìn vào ngọn đèn dầu lù mù ở bên trong. Lão trông thấy con bé người làm của Cúc đang ngồi vá áo ở cạnh bàn gỗ.

Bên cạnh đó, bức màn hoa mọi ngày đã được kéo suốt sang mé tường bên này để che đi cái giường ngủ của Cúc kê sát ở mé trong. Chưa lần nào lão thấy Cúc đi ngủ sớm như thế. Lão ghé miệng vào chân song gỗ và thì thào :

- Nè ! Sớm ! Cô mày ngủ rồi hả ?

Cái Sớm ngẩng lên nhìn lão rồi gật đầu. Dưới ánh đèn lù mù, khôn mặt của nó tối tăm hẳn đi. Mái tóc nhạt bản cắt ngắn gần lộ cả hai tai, vàng trán hẹp và thấp, cặp mắt lờ đờ ngốc nghếch, chiếc mũi nhỏ, làn môi mỏng dính mỗi lúc nhếch lên, làm hở ra cả một mảng lợi trắng bệch. Nó xấu người, nhưng rất tốt nết. Tiếng

rằng lão Quới là kẻ đi ở nhờ, kê một cánh cửa ngay ngoài hè làm chỗ ngả lưng, nhưng Sớm vẫn thường vài ba ngày một lần quấy giúp cho lão gánh nước để lão tắm rửa hoặc mỗi sáng sớm khi pha nước cho Cúc, nó cũng dành cho lão một ly nóng hổi. Hồi hai năm trước, bố con lão Quới cũng có một căn nhà lụp sụp như thế này ở mé hẻm bên kia đường rầy. Sau vụ cháy hồi làm pháo tết năm kia, đồ đạc của lão mất sạch, chẳng còn được cái quần lót. Lão giận đời, uống rượu thật say rồi tối nào cũng ngồi chửi đồng. Lão chửi thằng cha làm pháo chửi những đứa thừa tiền mua pháo, chửi luôn cả những đứa có tiền cất lại được những ngôi nhà hàng hoàng tiện nghi hơn lúc trước khi cháy nhà. Riêng phần lão lấy có được đồng tiền cứu trợ nào, lão đem thủ hết vào lưng rồi chiều chiều ra bờ sông nhậu say bí tỉ. Đã đời rồi, lão lại ngất ngưỡng trở về nằm dài trên thềm đất hoang lạnh của mình mà nói năng lảm nhảm rồi ngủ tít thò lò, chẳng ngó ngang gì đến nhà cửa con cái. Đứa con gái của lão chán bố đến tận mang tai, thù hận lão thâm gan tím ruột, đến nỗi có những ngày hai cha con không nói với nhau được lấy một lời. Tình trạng âm ỉ đó kéo dài được ít lâu thì bỗng một hôm đẹp trời cô ả cuốn gói bỏ cha đi biệt. Người ta đồn nó đi theo làm vợ nhỏ một gã tài xế ở mãi bên kia lò Gốm. Lão Quới giận thấu gan, thấu thịt, lão thề với hàng xóm là không bao

giờ thềm nhìn mặt cái đồ đi thõa, voi dây ngựa xé ấy nữa. Ấy vậy mà hồi đầu năm, lão lại phải lóc cóc đi tìm con gái một lần. Đó là hồi mà lão kiệt quệ nhất, trong túi không còn cái gì ngay cả năm đồng bạc đi ăn cơm xã hội ngoài chân cầu. Nhưng qua tới nơi thì con gái của lão đã bỏ chồng đi bán bar. Hồi thăm tìm được tới bar, thì nó đã lại bỏ bar đi lấy Mỹ. Lão Quới đành lủi thủi ra về, tìm mục môi giới sang đứt cái thềm nhà của mình lấy hơn chục ngàn và cuốn gói đi biệt. Ba tháng sau, lão lại rách rưới trở về, ốm hơn trước, già nua hơn trước, và nghiện nặng hơn trước. Căn nhà của lão bây giờ đã được cất lại đẹp đẽ, khang trang. Chủ mới là một gã chà và mại bán. Gã không làm phiền ai, nhưng cũng rất ghét ai phiền mình. Chính vì thế mà gã không thể chịu được cái cảnh chặn chiếu đèn đèn dơ dáy ở ngay mái hiên nhà gã.

Vụ xung đột xảy ra vào một hôm trời vừa chập tối. Lão Quới say rượu bí tỉ trở về, vừa kịp rờ cái chiếu rách bươm ra đầu hè thì gã chà và mở cửa la lối om xòm. Lão Quới hăng tiết chửi lại. Cuộc cãi vã làm náo loạn cả một khu xóm. Nhưng rút cục, lão già cũng bị đẩy vắng ra khỏi hàng rào kèm theo đồ lễ cơ nghiệp lũng củng của lão.

Lão tức khí, ôm chiếu ra ngồi bó gối ở lề đường chửi đông tía lia thiên hạ. Cứ một giọng điệu đều đặn và hầu như không bao giờ biết mệt lão Quới nói được liên miên, từ lúc chập tối cho đến nửa khuya khi mà đám đông tò mò xúm xít đông đảo quanh lão giải tán hết. Lão nằm trơ trọi một mình trên mặt đường lổn nhồn đất và sỏi. Bên tai lão, tiếng nước chảy trong cống rãnh róc rách, mùi hôi hám bay thoang thoảng trong giá lạnh về đêm. Lão ngửa mặt lên trời. Bầu trời mù mịt như cuộc đời mù mịt của lão.

Đến quả nửa đêm thì trời đổ cơn mưa. Lão lại có thêm một cơ nữa để oán ông trời. Nhưng bây giờ thì lão không chửi nữa. Lão cắn răng thu vén sản nghiệp vào vòng tay rồi đội mưa chạy miết ra đường phố. Người lão ướt như chuột lột. Cả gói thuốc, người bạn tri kỷ cuối cùng của lão cũng sưng nước mưa.

Lão tìm được một mái hiên ở đầu một ngõ hẹp. Gió lớn quá nên mặc dầu nép sát vào vách tường, khuôn mặt sần sùi của lão vẫn phải hứng những đợt nước mưa lạnh ngắt. Đã lâu lắm sống ở Sài Gòn, lão mới lại tìm thấy cảm giác giá buốt. Mình lão cố thu nhỏ lại. Nhưng mảnh áo rách mướp co chỗ này níu chỗ kia cũng chẳng đủ che kín thân hình. Lão thêm một hơi thuốc ăm. Lão thọc tay một lần nữa vào gói thuốc vắn. Những sợi thuốc nhão

nhোet dính nhây nhóp trên đầu mấy ngón tay. Lão thở một hơi dài hậm hực. Hai mắt lão nhắm nghiền. Lão cố gọi lại trong ý nghĩ hình ảnh ngày xưa, những ngày ngủ có giường, có chiếu, có cả ấm nước nóng ủ trong bao tải để chiêu với những điều thuốc Lào hút lúc nửa khuya nữa. Những hình ảnh êm đêm ấy đã êm đêm ru lão vào giấc ngủ. Cho đến lúc lão nghe thấy tiếng động cơ nổ ròn mới choàng tỉnh dậy. Mưa đã ngớt hột từ lâu. Và trước mặt lão là một cô gái ăn sương trở về muộn. Đó là Cúc bây giờ. Chủ căn nhà mà lão được phép trú chân ngoài hàng hiên sau mỗi buổi chiều say ngất ngưỡng. Cúc xuống xe taxi với một dáng đầy mệt mỏi. Người nàng rũ xuống. Mái tóc rũ rượi. Nàng không còn đủ sức vẫy lại cử chỉ thân mật của người ngồi trên xe. Chiếc xe dừng lại một phút rồi lại lao đi trong lớp bụi mưa. Lão Quái nhìn theo ánh đèn hậu đỏ quạch. Qua ngách cửa kính, lão thấy một cánh tay vẫy lại với đầy vẻ lưu luyến. Cánh tay đen thui hơn cả bóng đêm, hơn cả bầu trời, hơn cả những hốc tối. Lão thốt rùng mình. Lão ngó lại cô gái ăn sương. Nàng đứng run rẩy như ngọn cỏ éo lả trước luồng gió. Rồi bỗng nhiên nàng khuyu xuống vạt áo dài thắm đẫm trong vũng nước bùn. Lão Quới chồm dậy. Lão bế xốc nàng lên tay. Nàng chỉ còn nói được thì thào. Lão quen với Cúc từ hôm ấy, và được nàng trả ơn bằng một khoảng đất nhỏ ngoài hàng hiên.

Cũng còn hơn là bị đuổi phũ phàng trong những đêm trời mưa gió.

Xin được cái Sớm ngậm nước uống xong, lão Quói lại lăn mình trên cánh cửa gỗ mà ngủ say sưa. Trong giấc ngủ, lão mơ thấy hai bố con làm rẫy ở quê nhà. Đồng ruộng bát ngát, lúa lên xanh rì ngút tầm mắt. Bao nhiêu kỷ niệm hồi còn thuở thanh bình theo nhau về dệt thành một bức tranh mà tưởng như không bao giờ lão còn được gặp lại. Lão sung sướng cười ha hả. Tiếng cười của lão đầy vẻ khoái trá, và lòng lão thanh thoi như chưa bao giờ lão phải trải qua quãng thời gian đọa đầy khổ sở từ ngày nổ súng. Nhưng sự đẹp đẽ trong giấc mơ cũng chỉ đến với lão thật là ngắn ngủi. Bởi vì lão bỗng ngạc nhiên khi thấy đứa con gái mộc mạc của lão hàng ngày sao bỗng nhiên môi son má phấn y hệt như những đứa ở tỉnh thành. Lão quắc mắt lên nhìn nó. Nó thản nhiên mỉm cười. Nụ cười gượng gạo thê thảm như một thím đi về già cố tình níu kéo lấy cái xuân sắc đã phai tàn. Lão bỗng nổi giận và giơ cái cán cuốc lên chực nện vào đầu nó. Con bé bèn vùng lên chạy. Tấm áo đen quê mùa của nó chợt biến thành tà áo màu bay phấp phới, như cánh bướm. Đằng trước mặt lão là Sài Gòn với muôn ngàn ánh đèn xanh đỏ như sao sa. Thôi

rồi ! Lão đã thấy hết sự thực đã xảy ra trong đời lão, cho dù là lão vẫn còn đang mơ. Lão cự mình để đổi thế nằm cho khỏi ê ẩm khắp cánh tay.

Sự im vắng hoàn toàn ở mọi bề chung quanh khiến lão biết rằng đêm đã về khuya và thành phố còn nằm trong giờ giới nghiêm quen thuộc hàng ngày. Lão định nhắm mắt để cố gọi lại đồng lúa xanh rì vừa nảy nhưng ngược lại lão thấy mình tỉnh táo dần dần. Cho đến một lúc lão không còn tài nào nhắm mắt được nữa thì lão quay mặt ra bầu trời êm ả, lưa thưa sao. Lão bỗng hỏi hận lúc chiều đã đi cà nhau với mục Tư, mục Hơ để không mua được vài đồng thuốc lá. Lão thêm một điều thuốc kinh khủng. Lão giở mình mấy lần để khỏi nghĩ đến khói thuốc mà không xong. Lão bèn nhồm dậy bỏ gối nhìn vào khoảng tối trong lòng ngõ mà vào giờ này, chẳng còn ai thức giấc. Bốn bề chung quanh lão chỉ còn toàn tiếng muỗi vo ve như một đám đông hỗn loạn đang reo hò vi vút bên tai lão. Buồn tay, lão đập bôm bốp lên đùi, lên mặt và có cảm giác những con muỗi béo mọng đang vỡ nhoét ra trên lớp da sần sùi của mình. Chợt lão nghe thấy có tiếng rên rĩ phát ra từ phía giường trong của Cúc. Tiếng rên của Cúc quặn quại trên mặt giường. Lão Quới giật mình nhồm phất về cánh cửa gỗ. Lão ghé mắt nhìn qua song cửa. Dưới ánh đèn lù mù, lão thấy cái Sớm nằm ngủ như chết ở chiếc trống tre kê ở

mé ngoài. Ngay cạnh đó, bức màn hoa vẫn được kéo sát vào mé tường, che khuất chiếc giường xinh xắn của Cúc. Lần này lão thấy Cúc rên thành tiếng và cơn đau của nàng có vẻ mỗi lúc một dữ dội. Lão kêu lên :

Cô Cúc à ! Coi chừng đau đẽ rồi đó. Có cần đi, tui dẫn đi.

Giọng Cúc trả lời đầy vẻ mệt nhọc :

- Ông Quới còn thức đấy à. Tôi đau quá ông ơi !

- Thì đỡ dạ mà. Đi nhà thương nhá !

- Không nổi đâu ông ơi !... Ui cha !... tôi chết mất ông ơi !...

- Ấy !... Không được !... Ráng lên chút xíu nào. Để tui gọi cái Sớm !... Sớm ơi !... Sớm ! Tổ cha nhà mày, ngủ gù mà ngủ dữ vậy.

Đáp lại lời giận dữ của lão, cái Sớm vẫn thản nhiên ngáy đều đều. Lão ngó quanh rồi đứng phắt dậy. Lão chạy ra mé hàng rào bẻ lấy một thanh nứa thật dài rồi đem vào luồn qua cánh cửa gỗ chọc thật mạnh lên chân con bé. Nó hoảng hốt choàng ngay dậy và rú lên :

- Cái gì thế ? ôi cha... ! Cái gì thế ?

Lão Quới nói :

- Cô mày đau đẽ đó... ! Có dậy hay không...

Sớm rụi mắt liên hồi rồi thốt nhiên chạy bỏ lại sau bức màn hoa. Có tiếng Cúc rên rỉ như đau đớn gấp bội lúc trước, và sau mỗi cơn đau nàng lại thở hổn hển. Ở ngoài này, lão Quới lòng nóng như lửa đốt, lão nhấp nhồm mấy lần định tổng cửa chạy vào. Nhưng nghĩ sao lão chỉ đứng chôn chân một chỗ dương cặp mắt lão liên nhìn vào, mặc dù bức màn hoa che khuất cả hai cô cháu khiến lão chẳng còn biết sự gì đã xảy ra cho họ. Bên tai lão bây giờ chỉ còn tiếng thở của Cúc mỗi lúc một rống lên như một con vật nằm trên bàn đồ tể. Rồi mười lăm phút, hai mươi phút, nửa giờ, một giờ nữa trôi qua. Đột nhiên có tiếng trẻ sơ sinh òa lên khóc. tiếng khóc làm bao nhiêu sự nặng nề đè nén lên ngực lão rút hết hẳn đi. Lão mừng rồi rít :

- Rồi ! Rồi !... chèn ơi ! Thằng nhỏ dữ quá hà !...

Nhưng nỗi vui mừng của lão chưa kịp biểu lộ hoàn toàn thì đã tan biến thật nhanh để nhường chỗ cho sự thắc mắc lo âu xâm chiếm trong đầu lão. Thằng bé chỉ khóc được vài ba tiếng rồi thốt nhiên im bất hủ. Sự im bất hạ lòng khiến lão cảm thấy như làn da sần sùi của mình nổi lên những hàng gai ốc. Lão núm lấy song

cửa, đánh đu lên mà nghiền cổ vào. Căn nhà vẫn lù mù ánh đèn leo lét, in bóng mấy con thiêu thân đập chồn trên bức màn hoa. Ở phía đằng sau, lão không còn nghe thấy tiếng Cúc rên rỉ nữa mà chỉ là những tiếng động kỳ quặc khiến lão thấy lạnh buốt ở chân tay. Lão nghe thấy tiếng giường chiếu xô lệch, tiếng xé xoàn xoạt, tiếng gáo nước va chạm vào chậu thau và hình như còn cả tiếng người thì thảo như vắng lại từ một thế giới nào rất xa xôi.

Rồi gần một giờ đồng hồ nữa trôi qua, khi cơn buồn ngủ thứ hai đang đập chồn trong đầu óc lão Quới, thì bỗng lão nghe tiếng cửa mở lạch cạch. Lần này cái Sớm xuất hiện ở đầu hè với một cái nồi đất ở trên tay. Lão Quới nhóm phát dậy, chồm lại phía nó áp ứng.

- Sao ? Sao ? Có hề hấn gì hôn ?...

Cái Sớm cúi xuống nhìn cái nồi không đáp. Bàn tay lão Quới đặt lên nắp vung. Lão cố sức muốn mở ra mà người lão tê cứng lại. Lão nhớ đến tiếng trẻ khóc. Nhớ đến sự im lặng đột ngột phũ phàng như gáo nước lạnh rội vào tâm hồn căn cốt của lão. Những cảm giác đó khiến cho lão không nói được, không cảm được, cũng không còn nghĩ ngợi được thêm một điều gì. Mãi tới lúc cái Sớm đưa cái nồi sang tay lão, lão mới sực tỉnh. Nó nói :

- Nhờ ông kiểm chỗ mà mang đi. Cỗ biếu vậy đó !

Lão Quới run rẩy đỡ lấy cái nồi đất. Chưa lần nào cái cảm giác ghê rợn lại ăn sâu vào xương vào tủy của lão đến như lần đó. Cặp mắt của lão trừng trừng, hết nhìn con bé lại nhìn xuống nắp vung. Rồi bỗng nhiên lão đặt cái nồi xuống đất và chạy xộc vào trong. Bầu không khí tanh tưởi của căn buồng xông lên khiến lão muốn lộn mửa. Lão trông thấy Cúc nằm thiêm thiếp trên mặt giường. Dưới ánh đèn leo lét, nước da của nàng trắng bệch, hai con mắt sâu hõm lại, những sợi tóc ướt đầm dính kết vào nhau thành một mớ bù sù. Tiếng động của lão gây ra khiến nàng mở mắt. Nàng nhìn lão với một vẻ hết sức mệt nhọc, chán chường nhưng cũng đượm vẻ nài nỉ, thiết tha. Lão giơ tay về phía nàng áp ứng :

- Cô... cô... phải hôn ?

Cúc không đáp mà chỉ gật đầu. Nàng nhìn lão giây lâu rồi rút ở dưới ra một xấp giấy bạc đẩy về phía mép giường.

- Tôi nhờ ông Quới đó, ông lo liệu giùm và nhớ đừng cho ai nhìn thấy.

Vẻ mặt của lão như chưa hết vẻ kinh hoàng. Lão nhìn Cúc với đôi mắt soi mói, kỳ cục. Một lát sau, lão mới

cất tiếng hỏi :

- Mà tại sao kia chó ?... tại sao kia chó ?

Cúc đáp lại bằng một tiếng thở dài. Nàng nhăn nhó lại để chống chọi với cái đau vừa nhói lên dưới lằn chần lốt nhóp nhúa bản. Bằng một cử chỉ cố gắng cuối cùng, nàng đẩy xấp giấy bạc cho sát lại gần lão hơn nữa rồi nàng nhắm nghiền mắt lại, quay đầu vào phía trong vách. Một nửa khuôn mặt của nàng chìm trong bóng tối. Một nửa hiện ra dưới ánh sáng chập chờn. Lão Quới nghĩ đến những xác chết vô thừa nhận một năm nào trước kia mà lão đã có lần chứng kiến trong khu nhà xác của một nhà thương thí. Lão vội vã cúi xuống lượm xấp bạc trên mặt chiếu rồi tất tả bước ra ngoài. Mặc cho cái Sớm ngồi ngủ gà ngủ gật trên bậc cửa, lão nhắc chiếc nôi đất lên tay rồi biến nhanh vào lòng ngõ. Đêm sáng rồi. Mấy vì sao long lanh ướt trên nền trời xanh thẫm đã nhạt dần đi. Hơi sương lạnh thấm vào da dẻ của lão khiến lão khoan khoái ngửa mặt hít một hơi thật dài. Mùi tanh tươi nồng nặc trong căn buồng chật hẹp vừa qua như vẫn còn phảng phất ở đâu đó. Lão nghĩ đến một ly rượu thật đầy mà lão sẽ nốc thả cửa sau nhiệm vụ mà lão vừa được giao phó. Lão đưa mắt ngó quanh ngó quẩn ra bốn bề chung quanh. Lối xóm vẫn im phăng phắc trong giấc ngủ của đêm về sáng. Không

một tiếng động không một tiếng chó tru hay trẻ khóc. Trên bầu trời thỉnh thoảng mới lại có tiếng phi cơ nặng nề bay qua. Lão yên tâm nắm lấy cái nôi đất và rảo bước đi xuống lối đầm rau muống. Lão muốn tìm được một chỗ khuất nẻo ít chân người lai vãng. Lão chăm chỉ ngồi dùng mười ngón tay bươi lên một cái hố thật sâu.

Lúc xong việc, cơ thể của lão mỏi nhừ.

Toàn thân lão đắm những mồ hôi. Trời đã sáng hẳn. Trên đường ra các đầu ngõ hẻm đã thấy lác đác có bóng người qua lại. Lão phúi đất trên hai bàn tay rồi chuệnh choạng trở về. Khi qua cửa hàng nhà mụ Tư, lão ghé vào, cố lấy giọng dịu dàng :

- Chị bán cho em xì đế, chị Tư.

Mụ đàn bà gầm lên :

- Chả có chị em gì hết ráo.

Lão nhếch miệng cười :

- Thôi mà chị..... Em biết lỗi em rồi

- Choa ! Sao bữa nay ngọt ngào dữ vậy. Mà điều cũng chẳng ăn nhằm tới tui đâu.

- Thì em đã nói gì bà chị đâu. Bán cho em xì rượu thôi.

- Có tiền hơn ?

- Chờì ơi ! Chị hỏi gì kỳ. Hồng tiền thì ai dám đòi mua. Nè ! Coi nè ! Vừa nói lão vừa móc túi lấy ra xấp giấy trăm bật pành pạch ở năm đầu ngón tay.

Mụ đàn bà chó mắt ra nhìn lão từ đầu đến chân. Mắt mụ thoáng một tia nghi ngờ. Nhưng rồi mụ cũng trao cho lão nguyên một chai rượu đế. Trong lúc chờ đợi mụ thối lại tiền, lão nâng chai rượu lên và ngửa cổ tu ừng ực. Vị cay và nóng của men rượu làm có lão khé lại, da thịt lão nóng bừng lên, xua tan đi thật mau tất cả những cảm giác lạnh lẽo đã ăn sâu vào đường gân thớ thịt của lão suốt từ khi lão đem cái nôi đất đi chôn. Đó là những cảm giác lạnh lẽo của một kẻ đã ngụp lặn trong nỗi chua xót đón đau mà ngay cả đến những người già cả, suốt đời chưa chắc đã được chứng kiến một lần.

Thuyền Nào Ghé Bến Xuân

Chuyến đi này Giôn về chậm. Cúc nói với bạn :

- Nó hẹn tao ngày năm tây thì về dẫn tao đi sắm. Bữa nay chín tây rồi.

Rồi Cúc cười rúc rích :

- Coi chừng thẳng chả mắc mìn bỏ xác giữa đường rồi.

Cười xong Cúc biết mình vô duyên. Đêm hôm qua Cúc nằm mơ thấy Giôn về nước. Da mặt hắc xanh ròn. Hắc đứng trên boong tàu thấp thoáng trong sương mù của biển cả. Rõ ràng là Giôn đấy, kẻ ăn nằm quen thuộc với Cúc từ gần một năm nay, mà sao Cúc thấy hắc xa lạ vô cùng.

Như hai người chưa từng quen nhau. Như chưa bao giờ Cúc cười sặc sụa trong cánh tay dẫn dắt của hắc cả. Rồi cả đêm Cúc thao thức. Lúc gần sáng, Cúc chợp đi được một lúc thì con mèo của Cúc lại lần lên giường. Nó rúc mõm vào hai bên đùi Cúc. Trong giấc ngủ chập chờn, Cúc nghĩ là hành động quen thuộc của Giôn. Rồi bỗng Cúc la lên thất thanh. Ngày xưa, hồi còn ở dưới quê, Cúc sợ rắn. Đã có lần Cúc bị một con rắn từ ngoài

vườn ngập nước mưa leo vào, cuộn mình trong đồng chăn của Cúc. Lần hải hùng đó cử ám ảnh mãi trong suốt cuộc đời Cúc sau này.

Vì thế Cúc hét lên và chồm dậy vặn cái núm cho ánh đèn bật sáng. Ánh sáng chiếu vào đôi mắt con mèo một màu xanh biếc. Nó rút bốn cái chân lại, cái lưng cong lên, phô một lớp lông đen tuyền, mượt óng ả.

Từ lúc đó, Cúc không ngủ được nữa.. Nàng nhồm dậy đi vào phòng rửa mặt rồi ra ngồi hút thuốc lá ở bàn trang điểm. Đồng hồ chỉ hơn bốn giờ sáng. Xa xa có tiếng động cơ xe hơi chạy trên đường phố vắng. Xa nữa, có tiếng súng vắng lại âm ì. Tỉnh thoảng, xẹt qua mái ngói, một chiếc phản lực cơ nổ ròn rã làm rung chuyển cả bầu trời quanh đó.

Bây giờ thì Cúc thấy nhớ Giôn vô cùng. Cảm giác nhớ nhung thực sự mà trong suốt thời gian chung sống với hần, Cúc ít khi tìm thấy. Ảnh của hần được phóng to, treo trước mặt. Mái tóc ngắn, vàng trán cao và phẳng, khuôn mặt khả ái. Bọn bạn Cúc thường nói đùa :

- Đôi nó cho tao một ngày đi Cúc. Rồi tao cho mày mượn «chú chà» của tao một tháng.

Hiển nhiên, Cúc là kẻ may mắn nhất số các bạn lấy chồng Mỹ của Cúc. Giôn đẹp trai có học thức, lại lịch sự và chiều chuộng Cúc hết mực.

Nhưng Cúc không lấy điều đó làm hãnh diện. Nàng coi như một sự dĩ nhiên mà cuộc đời phải đền bù lại cho nàng khi nàng phải chấp nhận chung sống với một người chồng hoàn toàn khác biệt với mẫu người lý tưởng mà Cúc thường xây dựng qua mấy cuốn tiểu thuyết của các ông văn sĩ thuộc loại diễm tình. Hôn nhân, một vấn đề Cúc cho là rất trọng đại, lại đến với Cúc quá chóng vánh và dễ dàng. Hồi năm trước, Cúc còn làm thợ may cho một bà cô họ. Rồi một hôm bà ta mất đi một sấp vải, Cúc bị nghi ngờ và hai cô cháu cãi nhau kịch liệt Cúc tức mình bỏ đi bán bar. Bà chủ bar ngó ngay vào cái cổ trắng ngần và bộ ngực căng lên sau lần áo mỏng của Cúc, rồi cười toe toét :

- Tới ở với má đi. Rồi má gả chồng cho. Giàu rồi chớ quên má nghe con.

Ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy. Cúc bỗng thấy mình trần truồng trong tấm chăn mỏng. Má ngồi bên cạnh từ lúc nào, vuốt ve Cúc từ cổ xuống ngực với cặp mắt dĩ thỏa. Cúc mắc cỡ, khuôn mặt đỏ rừ. Má tươi cười lôi ở bàn phấn xuống một gói quần áo. Toàn đồ sang trọng và đắt tiền.

Phút chốc, Các biến thành một bà hoàng, làm lu mờ tất cả những đồ vật quê kệch bày biện ở chung quanh : Má sung sướng, cười nở nang mặt mày và ôm lấy Cúc hôn chùn chụt. Hai tuần sau, má gả Cúc cho Giôn, Giôn tặng má một cái tủ lạnh, một cái bóp đầm, ở trong lại để sẵn một sấp tiền đôn. Má giúp vợ chồng Giôn đi thuê nhà, đi sắm sửa đồ đạc rồi làm com thết đãi đôi vợ chồng trẻ. Lúc tiễn chân «con gái» về nhà chồng, vừa hôn Cúc, má vừa khóc :

- Má nhớ con, mà điều con gái lớn rồi thì phải có chỗ mà dựa. Lấy chồng rồi, lúc nào rồi rã, đừng quên trở về thăm má luôn nghe con.

Cúc lấy Giôn, mà vốn ngoại ngữ của nàng chỉ vồn vện có mấy tiếng. Việc gì đồng ý với chồng thì Cúc nói «Năm bờ oăn». Còn có sự trái ý thì Cúc la lên «Năm bờ then». Thế là Giôn hiểu hết và hàng rào ngôn ngữ đã không làm giảm đi cái hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ. Muốn tỏ tình với Cúc, Giôn hay bế Cúc lên tay bất luận là lúc đó Cúc đang làm bếp hay ủi đồ. Rồi Giôn hôn lia lịa lên vòng cổ trắng ngần của Cúc. Đáp lại muốn tỏ lòng biết ơn Giôn về tất cả những sự Giôn đã cung phụng cho nàng, Cúc hay chờ Giôn ngồi thờ thần hút thuốc lá ở bàn phấn, nàng tiến lại xoè hai bàn tay búp măng ra bịt lấy mặt hấn, Giôn sung sướng cảm động.

Hắn quơ tay ra đằng sau, quơ lấy thân hình tròn lẳn của Cúc rồi kéo sát vào trong lòng. Những cọng râu của hắn cọ lên cổ Cúc, nàng rẩy lên đành đập :

- Nhột ! Nhột ! Sư bố mày nhột ! Năm bờ then. Năm bờ then !...

Những ngày hạnh phúc đó trải qua êm đềm trong những tháng đầu tiên. Rồi Giôn phải luôn luôn vắng nhà, cầm trại hay hành quân. Cúc buồn nên hay lại thăm má nuôi. Má gây sòng bạc cho Cúc tiêu khiển. Nàng miệt mài nướng hàng chục ngàn vào đám bạc một cách vui vẻ. Những hôm mệt mỏi, Cúc lại ngồi nghe má tỉ tê tâm sự. Má dạy Cúc nhiều điều : Làm thế nào để gìn giữ tình yêu, làm thế nào cho chồng say mê, chiều chuộng, làm thế nào để có nhiều tiền, thật nhiều tiền để nếu có phải rời chồng ra thì mình vẫn chẳng chết đói nhe răng. Cúc tin má hết lòng. Cúc áp dụng hết thấy và kết quả thực là hiển nhiên. Mỗi tuần lễ vào chiều thứ bảy, Giôn lại tặng Cúc một món quà đặc biệt, nhẫn, vòng, hoa tai, xiêm, áo, bóp đầm và tiền chạy vào túi Cúc rồi qua túi má nuôi ở sòng bạc như nước chảy qua cầu.

Tuần nay Giôn hẹn Cúc trở về vào ngày năm tây để đi mua sắm. Mồng chín tây Giôn chưa trở về. Mười hai tây, vào buổi sáng, lúc chín giờ, có tiếng gõ cửa trong khi Cúc đang ngồi ở phòng trang điểm.

Khách là người bạn đồng ngũ của Giôn, cao lớn hơn Giôn, và có vẻ từng trải. Khách trạc ngoài ba mươi, khuôn mặt dẫn dỏi, da sạm nắng, vàng trán cao, cặp mắt sắc sảo vành môi tràn trề một cách ngạo mạn đa tình. Đặc biệt, khách nói tiếng Việt sành sỏi như một nhà truyền giáo.

- Thưa bà, tôi giới thiệu với bà tôi tên là Đê Vít bạn đồng ngũ của Giôn.

Cúc giật bắn người, buông ngay cái lược xuống mặt bàn và hốt hoảng :

- Giôn ! Giôn làm sao rồi ?

Khách mỉm cười điềm tĩnh :

- Thưa bà, xin bà yên tâm. Anh Giôn vẫn bình yên nhưng bận công tác nên không trở về với bà theo đúng kỳ hẹn.

Cúc đặt bàn tay búp măng lên gò ngực như cố nén một tiếng thở dài nhẹ nhõm :

- Trời ơi ! Thế mà tôi hết hồn. Xin mời ông ngồi, ông...

- Đê Vít !

- À, ông Đê Vít ! Ông nói tiếng Việt giỏi quá cỡ. Mời ông ngồi xuống đây. Ông uống gì Whisky hay Beer hay nước ngọt.

- Xin cảm ơn bà. Bà cho tôi một cái Whisky càng hay.

Cúc vui vẻ :

- Ông giống anh Giôn y hệt. Anh uống Whisky như tôi uống nước trà.

Khách mỉm cười không đáp, cặp mắt sắc sảo quan sát thân hình uyển chuyển của Cúc từ đầu đến chân. Lúc Cúc trở lại ghế salon, Đê Vít mới nói :

- Chuyến này anh Giôn có lẽ bận công tác hơi lâu nên anh ấy có nhờ tôi trở về Sài Gòn, phải ghé thăm bà, gửi bà tiền lương tháng vừa qua của anh ấy. Rồi xem bà có cần dùng gì thì phải hết lòng giúp đỡ. Thưa bà, tôi xin sẵn sàng...

Vừa nói Đê Vít vừa đặt lên bàn một phong bì và đẩy lại trước mặt Cúc. Cúc khẽ dùng ngón tay đẩy cái nắp lên, ghé mắt vào nhìn. Nàng thấy những sấp giấy năm trăm nằm ở trong xếp ngay ngắn thành tập dày làm Cúc ngạc nhiên :

- Anh không có thư từ gì về cho tôi hết sao ông Đê Vít ?

Đê Vít lắc đầu ;

- Thưa bà, tôi rất lấy làm tiếc. Chuyến đi của anh ấy rất vội vàng vì nhu cầu công vụ khẩn cấp nên không kịp viết cho bà một chữ nào cả.

- Rồi anh có hẹn ngày nào anh trở về không, ông ?

Đê Vít lắc đầu :

- Thưa bà, tôi rất lấy làm tiếc. Về công vụ thì không thể nào nói trước được. Có thể một vài ngày, có thể một vài tuần, mà có khi một vài tháng không chừng...

- Lâu dữ vậy sao ?

Đê Vít buồn bã :

- Thưa bà, có thể như vậy. Nhưng tôi hy vọng...

- Ông quen với anh Giôn lâu chưa ?

- Thưa bà từ ở quê nhà kia «lận» ! Tôi với anh Giôn cùng học một trường ở tiểu bang California. Tôi nhập ngũ trước anh Giôn một năm, và chúng tôi mới gặp lại nhau trong vòng hơn hai tháng.

Vừa nói, Đê Vít vừa lấy ra một sấp ảnh trao cho Cúc. Tập ảnh của Giôn chụp chung với Đê Vít từ ngày hai người còn ở bên Hoa Kỳ. Trong Giôn hồi đó trẻ trung và còn đẹp trai hơn cả bây giờ. Cúc vui vẻ ngắm kỹ từng chiếc một, vừa bình phẩm vừa cười lên khanh khách. Khách như vui lấy cái vui hồn nhiên của thiếu phụ nên giảng giải kỹ càng cho Cúc nghe từng tấm hình một. Khi vẫn câu chuyện thì đồng hồ đã chỉ mười hai giờ trưa, Cúc nói :

- Uổng quá. Giôn không về, nếu có Giôn thì vui biết mấy,

Đê Vít bùi ngùi :

- Thưa bà, tôi cũng rất lấy làm tiếc.

- Tuy vậy, tôi cũng thay mặt ảnh mời ông Đê Vít lại ăn chiều với tôi. Cơm Việt Nam hoàn toàn, OK không, ông Đê Vít !

- Thưa bà, còn gì hân hạnh cho tôi bằng.

- Vậy cỡ độ bảy tám giờ xin mời ông lại.

- Xin cảm ơn bà. Tôi xin y hện.

Tiền chân khách đi rồi, Cúc sửa soạn lại thăm má nuôi. Má hỏi :

- Nó về chưa

Cúc nhún vai :

- Ảnh bận đi hành quân. Có lẽ còn lâu mới về.

- Sao mà biết ?

- Bạn ảnh nói. Sáng nay ông ta tới thăm. Ông mang cả tiền lương của anh gởi về.

Má kêu lên :

- Ý ! Vậy là chắc ăn rồi. Mày còn lo gì nữa.

- Má kỳ quá hà. Lo chứ sao không lo. Trời đất này đi một bước là chết một bước.

- Ờ ! ờ... Cái đó thì còn nói gì nữa.

- Tối nay còn mời ông tới nhà ăn cơm đó má.

- Dữ hôn ! Con bé này bây giờ lại biết bày đặt nữa. Mày tính chài nốt thằng bạn nó hả.

Cúc kêu lên :

- Má nói gì kỳ cục hơn ! Bạn thân của anh thì con mời chớ làm cái gì mà bày đặt.

- Thân thiết hôn ?

- Thiết chớ sao không. Hai người quen nhau từ hồi ở bên Huế Kỳ kia lận.

- Sao mà biết.

- Ông cho xem hình mà má. Một xấp bảy lòn toàn hình chụp hồi hai người chưa nhập ngũ kia lận. Ông kể hồi đó hai người học chung một lớp, ngồi chung một bàn nữa kia.

Má thắc mắc :

- Tiếng Mỹ mà được bao nhiêu mà hiểu rành vậy.

Cúc sốt sắng :

- Ô ! Ông nói tiếng Việt mà má. Tài ghê đi.

Má ngạc nhiên :

- Thiết hôn ?

- Chiều má tới đi mà coi. Chèn ời ! Ông nói như điên vậy đó.

- Mày hẹn nó mấy giờ ?

- Cỡ bảy tám giờ. Má tới hôn ?

- Tới chớ. Tới tao nhắm chừng tao gả con Xuân cho nó.

- Thôi đi, má đừng bày đặt. Rồi thằng đen nó ghen nó bắn thấy bà.

- Ghen với tuồng kí gì. Con Xuân sắp nằm chỗ rồi mà quân bất nhân đã tính bỏ của chạy lấy người.

- Của nào má.

- Mày ngu hôn ! Của nợ trong bụng con Xuân chớ còn cái gì nữa.

Cúc ngổ ngàng :

- Nó tính bỏ chị Xuân thiệt sao mà ?

- Bộ tao giỡn với mày sao. Cả tuần nay nó không về tới nhà, hồi hôm kia nó còn mang xe về chở cái «vô tiền triền hình» đi rồi. Cha tổ bố nhà nó chớ, phải như tay tao thì tao kẹp nó vô đùi, tao ép cho vỡ sọ !

- Thế bộ chị Xuân chịu cho nó làm tàng dữ vậy sao ?

- Con cù lần đó mày nói tới làm chi, nó chỉ biết nằm khóc hoài, nghe mà tức ói máu.

- Chị ấy bụng mang dạ chửa, tội nghiệp mà má. Má phải lại đó thăm nom, an ủi mới được.

- Tao lại chớ sao không ! Hồi hôm qua thằng mắc dịch lớt tót tính khuôn đi nốt cái tử lạnh, tao làm dữ cho lồi xóm bu lại, nó phải thua đấy. Cha tổ bố nhà nó chớ, chửi từ đời ông đến đời cha nhà nó mà nó chỉ nhăn răng cười rồi lúi lũi cấp giải đi luôn, hồng thềm ngó ngang gì đến vợ con của nó hết đó.

Cúc chép miệng :

- Tội nghiệp chị Xuân, số chị ấy thiệt là vất vả.

- Vậy tao tính làm mối nó cho bạn thằng Giôn mày còn kêu ca gì nữa.

- Mà điều có ăn thua gì không ấy chớ.

- Mọi việc mày cứ để tao lo. Con Xuân đẻ đái xong xuôi, phần sấp ăn diện vô lại không khỏi đưa lẫn xả vào xin làm chồng ấy chớ. Gái một con trông mơn con mắt, mày không biết sao.

- Cái đó tùy má ! con không biết.

- Phải rồi. Mày khỏi lo gì hết. Mọi việc đã có tao. Miễn sao mày cầm chân thằng đó lui tới đều đều là xong xuôi rồi. Mà điều coi chừng thằng Giôn nó ghen đó đa !

- Ô Má quá lo xa, Anh Giôn anh không thắc mắc bậy bạ đâu.

Má cười khanh khách :

- Giôn với giôn kí gì. Lo là lo cái phần mày đó. Coi chừng nó vắng nhà năm bữa nửa tháng chúng mày đã chơi với giờ trò này nọ với nhau thì đẹp đa !

Cúc đỏ mặt vùng vằng, la lên :

- Má kỳ quá hà ! Má kỳ quá hà !

Đến tối, Đê Vít đúng hẹn tới từ lúc bảy giờ. Chàng mang theo một bó glaieul màu đỏ thắm và một chai rượu Whisky. Chàng mượn Cúc bình hoa thân hành đi cắm lấy và đặt bình lên mặt tủ, ngay bên cạnh tấm hình phóng lớn của Giôn. Cúc cười vui vẻ :

- Hôm nay không có anh Giôn thật uống. Nhưng hình của anh ngay đó, chắc ở xa anh cũng thông cảm với mình.

Đê Vít gật đầu trầm ngâm :

- Tôi tin là thế. Tôi tin là thế. Phải không Giôn nhĩ.

Má rửa tay ở phòng trong vừa bước ra vừa nói :

- Thôi đừng có viễn vông mất thì giờ. Chừng nào ảnh về tui xin mời tất cả xum họp với nhau một bữa thiệt long trọng. Bây giờ hãy ăn cái đã. Mời ông Đê Vít.

Đê Vít nói cảm ơn rồi lại bàn ăn. Bữa ăn gồm có gà luộc, vịt quay, bún tàu, chả giò và xôi nếp. Cúc nói :

- Ông Đê Vít phải ăn thật nhiều, uống thật nhiều. Đối với người Việt Nam, hễ khách mà chỉ ăn uống chút chút tức là không thân.

Đê vít nói :

- Tôi xin sẵn sàng. Chỉ lo uống say quá thì mất vui.

Má nói :

- Đê Vít đừng có lo. Cứ say đi rồi có chúng tôi đỡ giùm. Cùng lắm thì con Cúc nó nhường phòng cho ông rồi về ngủ với tôi chờ gì. Mà bây giờ ông ở đâu nhĩ, có cần nhà cần cửa gì không ?

- Thưa bà tôi cũng mới được đổi về Sài Gòn. Hiện bây giờ thì vẫn còn ở trong căn cứ. Có lẽ nay mai cũng cần

Má vô lấy :

- Tin tưởng vào tui đi. Dễ ợt mà. Chỉ nói với tôi một tiếng, hôm trước hôm sau là có liền.

- Thế thì «quí hóa» quá, thưa bà.

Má cười :

- Hì... hì... rồi chịu khó gọi tui bằng má, tui gả con gái cho. Gái Việt Nam tốt tốt lắm mà. Năm bờ oăn đó, ông Đê Vít !

Gã đàn ông cười bẽn lễn :

- Xin cảm ơn bà...

- Tui nói thiệt đó. Tội gì mà chơi bởi đảng điểm nó hư thân mất nết đi, mà lại tốn tiền tốn của, chẳng ra làm sao. Làm phát một cô vợ thật xinh, thật ngoan, nó giữ nhà cho, đi về lại có chỗ mà hủ hỉ có phải sướng thân không. Thế nào, ông Đê Vít chịu chớ ?

Đê Vít chưa kịp trả lời thì Cúc đã vội nói :

- Thì má cũng phải để cho ông suy nghĩ đã chớ. Lấy

vợ chớ đâu phải mua bán đồ dùng mà lệ làng dữ vậy.

Má cãi :

- Thì tao cũng nói trước thế chớ. Ưng thì tao còn nhắm, còn dò hỏi, còn mai mối chán ra ấy chớ. Muốn là muốn người đẹp, người ngoan chớ quân ba vạ ngoài lối ngõ thì quơ một cái thiếu gì !

Nói rồi má lại làm bộ khổ sở :

- Mày tưởng làm mối làm mai cái gì. Người ta nên vợ nên chồng rồi mai một chán nhau, thôi nhau, trăm lỗi, nghìn tội đổ lên có mỗi một đầu mình. Ớn chẳng thấy đâu, thấy oán nhiều đó con !

Cúc đánh trống lảng :

- Thì nào đã ai oán má đâu mà má lo. Đây nè lo là lo sao cho ông Ê Vít ăn hết đĩa chả giò này nè. Ông phải ăn đi chớ ông Ê Vít. Ê Vít nhìn Cúc mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn rồi giơ bát ra hứng lấy một gắp do Cúc sốt sắng tiếp. Chàng nói :

- Xin cảm ơn bà. Món chả giò của bà làm thật là ngon.

Cúc cười rúc rích :

- Nếu tôi mà làm được thì tôi đã mở tiệm bán hàng ăn

rồi. Má tôi lo mua cả đó...

Đang nói, chợt Cúc ngừng lại vì má vụt lừ mắt nhìn. Điều đó làm Cúc thấy bối rối. Nhưng má đã nhanh nhẩu tiếp :

- Thì nhà có một mình cô tui cũng phải đi chợ mua giùm cô cái này cái kia cho cô làm chớ. Bánh tráng nè, bún tàu nè, hột gà nè, nấm mèo nè, giá sống nè ui lu bù! Nay mai ông Đê Vít tới đây thường, tui tôi dậy ông cách làm món ăn Việt Nam để tới chừng về Huê kỳ, ông làm cho cô bác họ hàng ăn một bữa, chắc họ thích lắm.

Đê Vít gật đầu :

- Thừa bà đúng thế ! Tôi tin chắc bất cứ một công dân Hoa Kỳ nào cũng đều thích món ăn Việt Nam cả.

Ngay lúc đó cánh cửa bật mở và một thằng bé tất tả chạy xộc vào. Nó hớt hải :

- Má ơi má, chị Xuân đau bụng kêu má về gấp đó má.

Má hốt hoảng buông đũa đứng dậy :

- Chết chưa. Không chừng con nhỏ đau bụng để rồi đây, Thôi, mày ngồi đây tiếp ông Đê Vít để tao chạy về gấp coi sao. Tui xin lỗi ông chút xíu nhé, ông Đê Vít.

Đê Vít đứng dậy :

- Thưa bà không sao. Tôi có thể giúp bà được gì không ?

Má xoa tay :

- Ô cảm ơn ông. Một mình tui lo được rồi. Để đái ấy mà, cái đó tôi coi làm thường...

Nói rồi má lấy tay quẹt ngang miệng cho bớt nháng lớp mỡ trên vành môi rồi tắt tả đi ra.

Sau khi má đi khỏi, Cúc rót thêm một ly rượu nữa mời Đê Vít. Bây giờ chàng có vẻ trầm ngâm hơn. Cặp mắt nhiều lúc như buồn xa vắng hẳn đi. Cúc muốn gọi chuyện nhưng thấy chàng nghiêm nghị quá nên chỉ lặng lẽ ăn uống mà không nói năng thêm gì cả. Một lát sau, hai người ra ngồi ăn tráng miệng ở salon. Cúc thò tay ra bật chiếc máy vô tuyến truyền hình. Mặt kính loáng nhoáng những hình ảnh gầy khúc một lát rồi hiện ra khung cảnh của một cuộc giao tranh dữ dội ở miền rừng núi. Những chiếc phi cơ lồng lộn trên bầu trời. Từng cột khói bốc cao ở nhiều chỗ trong thung lũng.

Khung cảnh tiếp diễn được hơn một phút thì biến đi. Bây giờ trên màn ảnh lại xuất hiện một giải đất bùn lầy có những xác người nằm ngổn ngang trong khắp bờ cây bụi cỏ. Xương ngôn viên giải thích bằng tiếng Mỹ nên Cúc không hiểu. Nàng vặn cái nút thêm một nấc nữa, và màn ảnh đổi một cảnh tượng vui mắt hơn : cô ca sĩ Việt Nam đang uốn éo trước một cái phong vẽ vờn hoa lá và cô ta đang ca một bài hát thật du dương... Mây trôi lơ lửng theo niềm nhớ, ánh trăng mờ chiếu, soi bóng hình ai, phương trời nào đây.

Điệu nhạc êm ả qua giọng hát chua ngoa trở nên rã rời. Cúc ngược mắt lên nhìn Đê Vít như dò hỏi rồi nói :

- Ông thích ca sĩ Việt Nam không ông Đê Vít ?

Gã đàn ông đang chăm chú nhìn bàn tay búp măng, trắng như ngà của Cúc, bỗng bị hỏi ngang xương nên thành ra bối rối. Chàng đáp ấp úng :

- Về nhạc Việt Nam thì tôi không được rành rẽ cho lắm. Nhất là về phía các ca sĩ thì lại càng «Number ten» nữa.

Hiểu được câu tiếng Mỹ do Đê Vít chen vào, Cúc vụt rích lên cười :

- Đúng đó ! Năm bờ then thiệt đó. Tôi cũng không ưa

họ nữa. Hát gì đỡ thấy mờ !

Gã đàn ông vội cải chính :

- Không, tôi không dám chê nữ ca sĩ Việt Nam đâu bà. Tôi nói «number ten» là chỉ cái sự hiểu biết của tôi về lãnh vực đó.

Bài hát vừa chấm dứt thì người xướng ngôn bắt đầu đọc tin tức chiến sự. Cúc nhăn mặt thò tay ra vặn cái núm đèn. Chiếc máy vụt tắt và căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh hẳn lại. Sự yên tĩnh đem đến cho hai người một khoảng trống nhợt nhạt, vô vị.

Bỗng Đê Vít buông một tiếng thở dài. Cử chỉ ấy khiến Cúc nhìn chàng ngạc nhiên :

- Hình như ông có điều gì không được vui lắm.

Đê Vít mỉm cười :

- Không có gì cả. Được một buổi tối ở bên cạnh bà, tôi rất lấy làm sung sướng.

Nói rồi chàng nhìn Cúc với đầy vẻ thân mến. Cúc có cảm giác như cặp mắt của chàng nhìn thấy hết được những ý nghĩ của Cúc. Nàng vụt thấy bối rối nên lại mở chiếc máy thu thanh để trên mặt tủ. Đài Saigon đang chơi nhạc ngoại quốc êm dịu. Cúc reo lên.

- Ông Đê Vít có biết khiêu vũ không nhỉ.

Đê Vít khẽ nghiêng đầu :

- Tôi không rành lắm, nhưng cũng biết vài điệu.

- Thế thì ông còn khá hơn anh Giôn. Anh không biết nhảy là gì, nhưng cũng rất thích được tôi dìu đi ở quanh căn phòng này.

Đê Vít kêu lên :

- Chẳng riêng gì Giôn, mà trong khung cảnh này, bên cạnh sự khả ái của bà, ai cũng phải lắc làm thú vị.

Bỗng Cúc đứng dậy giơ hai tay về phía Đê Vít :

- Vây xin mời ông. Chúng ta khiêu vũ thử một bài.

Khuôn mặt Đê Vít bỗng tươi tắn hẳn lên. Chàng trịnh trọng đứng dậy đỡ lấy cánh tay của Cúc và kéo thân hình tròn lẳn của nàng tiến sát lại phía mình. Mùi nước hoa thơm ngát xen lẫn hương vị của da thịt người đàn bà làm chàng ngây ngất. Chàng có cảm giác như đang dìu một nàng công chúa đi vào cõi mộng. Trong khi ấy đầu Cúc hơi ngả vào ngực Đê Vít. Hai mắt của nàng nhắm lại. Nàng nghĩ đến Giôn và những kỷ niệm đầm ấm đã qua. Nhưng khuôn mặt của Giôn hiện ra trong ý nghĩa của nàng không được rõ rệt. Có lúc nàng thấy

Giôn đứng ở trên boong tàu da mặt xanh lợt. Phía đằng sau là biển cả...

Chương trình nhạc êm dịu chấm dứt vào lúc mười một giờ. Đê Vít dìu Cúc trở về ghế ngồi và nói :

- Nhảy với bà thật là tuyệt diệu. Tôi xin cảm ơn bà và xin ghi nhớ mãi mãi buổi tối ngày hôm nay.

Cúc mỉm cười

- Cảm ơn ông rất nhiều. Nay mai anh Giôn về, xin mời ông cứ lại đây chơi luôn. Nhà này của anh Giôn, xin ông cứ coi như nhà của ông vậy.

Đê Vít rút túi lấy ra một cuốn sổ tay và cây bút. Chàng hí hoáy biên địa chỉ của mình cho Cúc rồi nói :

- Khi cần tới điều gì, xin bà cứ tìm gặp tôi. Tôi xin sẵn sàng làm hết sức với khả năng có thể làm được của tôi.

Đoạn Đê Vít đứng dậy xin từ giã.

Cúc tiễn chân chàng ra đến cổng. Chiếc xe Jeep của chàng vẫn còn đó. Đê Vít lên xe mở máy. Trước khi chạy chàng còn vẫy tay chào Cúc một lần cuối cùng.

Lúc quay trở vào, Cúc bỗng thấy trên mặt ghế chỗ Đê Vít ngồi có một chuỗi dây đeo thẻ bài bằng nhôm sáng bóng của anh chàng đánh rơi không biết từ lúc nào. Cúc mỉm cười nhặt lên. Nàng khẽ nhún vai mở bóp đầm ném cả chuỗi vào trong đó rồi đi dọn dẹp và tắm rửa. Sau một ngày bận bịu lúc đặt mình trên tấm nệm trắng, Cúc tìm thấy ngay giấc ngủ. Đó là đêm đầu tiên kể từ ngày Giôn thất hẹn, Cúc đã ngủ một giấc ngủ ngon lành.

Sáng hôm sau, má đến tìm Cúc, báo tin rằng Xuân đã đẻ con trai :

- Thằng bé kháu lắm. Nhưng nó giống bố ơì là giống.

Cúc chau mày :

- Vậy nó đen lắm hả ?

Má chỉ vào cái tròn nôi :

- Còn đen hơn cái này nữa.

Cúc chép miệng lẩm bầm :

- Tội nghiệp chị Xuân quá chừng. Tôi đã biếu từ hồi đầu là đừng có ưng lấy cái giống quỷ đó, vậy mà chị hông thềm nghe. Bây giờ biết tính làm sao ?

Má trề môi :

- Còn tính làm sao. Bố ai mà kham được cái của nợ đó chớ. Tao đã bàn với con Xuân là đem cho phứt viện cô nhi cho rồi.

Cúc kêu lên

- Chết ! Ai lại thế. Con mình rút ruột đẻ ra mà !

- Con thì cũng năm bảy đường con. Đen như đít nồi ấy mà cũng gọi là con được à.

- Rồi chị ấy có chịu cho đi không ?

- Chịu chớ sao không. Thấy được đi nó còn mừng.

- Còn về mé thằng đen ?

- Nó ấy à, nó bỏ của chạy được lấy người là phước ba đời cha bốn đời ông nhà nó rồi, còn hòng gì nữa. Mày tin tao đi. Nó mà còn sợ rớt đến đời con Xuân lần nữa, tao kẹp cho nó vỡ đầu. Tổ nội nhà nó chớ, con bé khi vô nhà thương chẳng còn lấy một đồng bạc các !

- Chừng nào má vô thăm chị ấy, má cho tôi đi, nghe má.

- Vậy mày sửa soạn đi. Tao ghé nó ngay tức thời bây giờ.

Cúc nhanh nhẩu lại bàn trang điểm rồi vào phòng thay áo. Một lát sau, hai người đón xe đi vô nhà thương Từ Dũ.

Khi tới nơi, thằng con trai của Xuân đang gào lên trong đồng lót trắng. Tiếng của nó to như lệnh võ. Mái tóc nó xoăn, cái trán thật gồ, gò má núng nính thịt và hai vành môi loe ra gần át cả cái mũi. Nước da của nó không đến nổi đen như lời má tả.

Nhưng chỉ ngần ấy thôi, ngang với một thổi súc cù là, cũng đủ khiến Xuân thất vọng não nề. Nàng có vẻ mệt mỏi, nằm ruỗi thẳng hai chân, cặp mắt lơ đãng nhìn lên trần nhà. Tiếng khóc của thằng bé không làm Xuân xúc động. Không một mảy may liên lạc nào giữa nàng với sinh vật ngộ nguậy trong mớ lót trắng đó cả. Xuân có cảm giác như nó là một con sâu. Một con sâu xấu xí, ghê tởm. Sự ghê tởm đến độ suốt từ buổi sáng, nàng mới chỉ liếc mắt nhìn nó có một lần. Nhưng chỉ một lần thôi, cái hình ảnh ấy đã xâm chiếm trọn vẹn ý nghĩ của nàng khiến nàng không còn thấy gì khác ngoài mái tóc xoăn vành môi dày tụp và nước da đen đúa. Tất cả cứ chập chờn hiện ra ở trên đỉnh màn, trên kính cửa, trên tường vôi và gần như ở khắp mọi nơi, mọi chốn.

Thằng bé hình như khát sữa. Nó gào mỗi lúc một to và tiếng gào của nó làm mọi người chung quanh khó chịu. Người ta hết nhìn về phía nó, về phía Xuân lại trông ngóng bóng dáng của một người y tá đi ngang qua để yêu cầu can thiệp.

Nhưng vào giờ đó, trong hành lang chỉ thấp thoáng những bóng thân nhân người bệnh. Mấy cô y tá sau một tua kiểm soát vào lúc mười một giờ đã rút cả lên phòng trực. Một bà cụ già ngồi thăm con ở gần đó, nghe tiếng khóc ngăn ngạt quá lâu bỗng trở nên xót ruột. Bà cụ la lên :

- Thì con nào chả là con. Cho nó bú một miếng để nó yên đi thôi mà.

Xuân làm bộ như không nghe thấy gì. Nàng nhắm hai mắt lại để tìm sự yên tĩnh trong khoảng tối đục lơ lơ trước tầm mắt. Tiếng khóc của thằng bé inh ỏi bên tai bỗng xa dần, xa dần rồi thốt nhiên im hẳn, và bây giờ lại có tiếng người quen thuộc nói rỗng ở bên tai :

- Chèn ơi ! Con cái thế này mà ngủ được thì tao cũng chịu luôn.

Thốt nhiên, Xuân bừng mở mắt ra và thấy má đứng với Cúc ở ngay cạnh giường. Mặt nàng thoáng lên một

nét vui mừng. Sự cô đơn mấy phút trước bỗng tan biến đi khiến lòng nàng trở nên nhẹ nhõm, nàng khẽ hé một nụ cười khô khan ra chào hai người vừa tới. Cúc nắm lấy tay nàng :

- Chị khoẻ không, chị Xuân.

Xuân khẽ gật đầu và lần thứ hai trong buổi sáng, nàng ngắm nghía lại thằng bé đang nằm gọn trong tay Cúc. Cúc nhìn nó nựng nịu :

- Ui cha !... Trông nó kháu đấy chứ, vậy mà má cứ chê hoài.

Mà dẫu mồm :

- Tao chê hồi nào !

- Vậy đem về nuôi đi. Đừng cho, tội nghiệp.

Má cười rích lên :

- Ủ đấy ! Cho mày đấy. Mày đem về mà nuôi

- Hứ ! Má làm như nó là con của má không bằng. Chừng nào má đẻ ra nó thì má mới có quyền cho chứ !

- Sí ! Một đời thằng mọi đen cũng chẳng đụng được tới cái lông chân của tao.

Chợt thấy lỗ lờ trước mặt Xuân, má chữa :

- Thôi, ráng khỏe đi con. Rồi má cho con đưa khác bánh hơn nhiều. Ai biểu mầy ưng thằng mọi ấy cho nên mới lỗ dờ như thế này...

Xuân mỉm cười héo hắt

- Thôi ! Chồng con gì nữa. Con ở vậy.

Má mở to mắt ra nhìn Xuân rồi tròn miệng :

- Chà ! chà !... Bộ cái thứ mầy rồi lại cũng định giở trò gái chính chuyên chỉ lấy một chồng thôi đó, hả ?

- Chả chuyên với chớ gì hết ráo. Nhưng ngán lắm rồi má ơi. Bọn Mỹ bạc thấy bà. Thà kiếm một anh chồng người mình mà lấy quách, nó chiều lại còn sướng hơn.

- Ham chiều chuộng lắm hả. Đó ! Mày hoàn lương đi. Rồi tao mách cho một thằng ký khổ. Văn nó hay, Chữ nó tốt. Nó làm báo làm bổ hách một cây. Mà điều trên răng, dưới giái, coi đồng lương của nó có đủ mua cho mày hộp kem thoa mặt không.

Xuân tức mình la lên :

- Ở hay, má kỳ chưa ! Ai biểu má là con cần chồng nào. Con đã nói là con thích ở vậy mà !

- Mà y ở vậy được mấy hơi. Vốn liếng có được vài trăm ngàn không.

- Ở đâu mà ra dữ dặt. Đánh bạc với má, má vợ hết, còn gì.

Mà cười hít hít :

- Tao hông vợ thì có đứa khác nó vợ. Đâu cũng vào đó. Mà tiền nghìn tiền triệu thì cũng chẳng bằng có một tấm chồng. Tin má đi con gái cung. Má già nữa đòi người rồi đó.

Xuân định nói tiếp theo nhưng thằng bé im mồm được một chút lại khóc chóc lên khiến nàng quay lại nhìn nó. Cúc vẫn bông nó ở trên tay, vừa nũng nịu vừa nói :

- Cho nó bú một miếng đi chị Xuân. Coi chừng nó đói lắm rồi.

Xuân thở dài chép miệng :

- Úi chà ! Chết quách đi cho rảnh. Con với cái thấy mà ngán.

Tuy nói vậy nàng cũng vạch áo lên để lộ một bầu sữa trắng hồng. Cúc đặt thằng bé nằm gọn trong vòng tay của người bạn gái rồi nâng bầu vú lên đặt vào miệng nó. Như một con sư tử nhỏ, thằng bé húc đầu vào nút

chùn chụt.

Một sát sau thằng bé nằm thiu thiu ngủ. Câu chuyện của ba người trở về đề tài ông Đê Vít. Má nói :

- Hôm trước rồi mấy giờ ông về, hả Cúc ?

- Khuya lắm. Cỡ mười một giờ. Mà nếu ladô còn nhạc thì chắc ông còn nhảy nữa.

- Nhảy đầm hả ?

- Đầm với địa gì đâu. Đi vài bước quanh nhà cho vui vậy mà.

Má cười :

- Tao lo cho thằng Giôn nhà mày quá. Chấp chơi rồi có ngày mọc sừng đa.

- Má tầm bậy ! Má tầm bậy hết chỗ rồi đó,

- Hơ... hơ... Biết đâu đó. Tao trông cái ngực, cái hông nảy của mày tao ớn !

- Thì má làm mỗi gấp cho chị Xuân đi.

- Còn phải nói !

Xuân kêu lên :

- Ô hay chưa kìa ! Mấy người làm như tui là con nít không bằng.

Má đáp :

- Mày chả con nít thì người lớn với ai. Tao nói cho mày hay, mày gặp thằng Đê Vít mà mày không mê nó, tao cứ đi bằng đầu. Còn bảnh hơn thằng Giôn nữa kia.

- Bảnh mấy thì tôi cũng hông ham. Ngán lấy chồng ngoại quốc lắm rồi.

- Chồng thì cũng năm bảy đàn chồng. Nhưng thằng mọi đen đó mà mày cũng gọi làm chồng được sao hả ?

- Chả chồng sao má đứng ra làm mai mối.

- Hì... hì... Cho qua ngày đoạn tháng trong con tưng thiếu chó mày tính sống hoài với nó sao.

- Vậy rồi má tính làm mai cái ông này cho qua ngày đoạn tháng không má.

- Ý ! Ông này mà ví với thằng mọi đen sao đặng. Một vực một trời mà ! để rồi mai một mày coi.

Chợt Cúc nhớ ra điều gì, la lên :

- À ! Hồi hôm trước ông Đê Vít có làm rớt lại cái thẻ bài của ông. Hôm nào khoẻ, nhờ chị Xuân mang trả giùm nhà.

Má ngạc nhiên :

- Thẻ bài nào đâu !

- Thẻ nhà binh đeo ở cổ đó !

Nói rồi Cúc mở bóp, lục trong đồng gương lược, sấp mỗi và lấy ra một sợi chuỗi bằng nhôm sáng bóng, Nàng giơ ra trước mặt rồi lúc lắc cho kêu thành tiếng ròn rảng. Bỗng mặt Cúc tái đi. Trên tám thẻ bài không đề tên Đê Vít mà lại khắc tên của Giôn, Samuel John. Bên cạnh đó, còn có nguyên một trái tim đỏ chói trong lòng tên của Cúc mà hồi trước Giôn tinh nghịch lấy sơn đỏ vẽ thêm vào. Cúc la lên :

- Má ơi !...

Mọi người giật mình nhìn vào khuôn mặt Cúc. Nước da của nàng đang trắng hồng hào vụt tái nhợt đi. Vành môi của nàng cũng run lên. Cúc lắp bắp ;

- Giôn... anh Giôn làm sao rồi !

Má hốt hoảng cầm lấy tấm thẻ bài lật lên xem. Má cũng sững sờ :

- Thôi chết rồi !... Thế là nó bị...

Má chưa kịp nói hết thì Cúc tu lên khóc. Nàng bỏ mặc hai người, chạy tất tưởi đi về hành lang. Má vội vã tụt xuống đất, xỏ chân vào đôi dép rồi chạy đuổi theo. Bà ta bắt được Cúc đang leo lên một chiếc taxi. Má ôm ngang lấy lưng Cúc vỗ về :

- Làm gì mà rồi lên nào. Làm gì mà rồi lên nào. Để hỏi thẳng Đê Vít cho rõ ràng cái đã.

Cúc không đáp chỉ khóc lên nức nở. Bây giờ thì nàng đã hiểu hành động của người khách lạ. Chắc là Giôn đã dặn dò Đê Vít lúc chết. Giôn không muốn Cúc buồn. Chàng mong người yêu của chàng quen dần với sự xa cách để dễ dàng tiến tới sự lãng quên. Giôn ơi ! Bây giờ Cúc mới thực sự yêu Giôn. Hình bóng Giôn bây giờ thực sự là cần thiết trong cuộc đời của Cúc. Bao nhiêu kỷ niệm. Bao nhiêu đam mê. Làm sao Cúc có thể qua được nỗi hãi hùng như cơn giông tố bất chợt này.

Hai người ngừng xe ở nhà Cúc. Cúc rũ rượi đi vào. Họ gặp Đê Vít đứng tần ngần ở cửa. Nom thấy chàng, Cúc khóc lên :

- Anh Giôn ơi !...

Má phải mở khóa dùm Cúc và đặt nàng nằm khóc thút thít trên giường. Trong lúc đó ở ngoài hàng hiên má kéo tay Đê Vít và chì chiết :

- Có phải Giôn chết thiệt rồi không ?

Đê Vít im lặng gật đầu. Má thở một cái đánh sượt thật dài. Mặt má buồn đến như thế. Điều đó cũng làm cho Đê Vít thêm ngậm ngùi. Chàng đứng như chôn chân ở một chỗ mà không nói. Mãi một lát lâu sau, má mới cất tiếng :

- Cúc nó đau khổ lắm đó. Ông phải liệu mà an ủi nó đi. Trời ơi ! Mất thằng Giôn nó có thể chết được. Trăm sự tôi nhờ ông trông nom săn sóc nó hộ tôi, chớ tôi bây giờ đầu óc rối bời không làm ăn được gì hết ráo !

Đê Vít sốt sắng nhận lời :

- Thưa bà, xin bà yên tâm. Tôi xin hết lòng. Tôi xin hết sức hết lòng.

Mặt má hơi vui lên một chút. Má nhìn Đê Vít nửa như cảm ơn, nửa như khuyến khích rồi má đẩy gã đàn ông về phía cửa phòng. Má nói :

- Thôi, ở bên cạnh nó, đừng có bỏ đi đâu cả. Tội nghiệp con nhỏ quá chừng. Tôi về thu xếp nhà cửa rồi lo nấu cho nó nồi cháo. Bữa nay ông dùng cơm luôn ở đây với nó chứ.

- Thừa bà, thế nào cũng được.

- Thế thì mẹ con tôi cảm tạ ông vô cùng. Nó cần ông lắm đó.

Nói rồi má đẩy Đê Vít vào trong phòng và khép chặt cánh cửa lại. Má lững thững đi xuống mặt hè. Má nghĩ đến Cúc, Xuân, đến Đê Vít và thằng bé con mới đẻ :

- Ông Đê Vít phải thành hôn với con Cúc thì mới xứng đôi.

- Thằng mọi con đem cho nó vào cô nhi viện.

- Còn con Xuân... Chà ! Kiếm cho nó một tấm chồng tương đương với lão Đê Vít không phải là chuyện dễ đâu nhé !

Sản Phẩm Đen

Bao quanh một cái sân nhỏ hẹp là ba dãy nhà và một cái hàng rào trông ra đường cái. Dãy trên là văn phòng có bức thềm đi lên thực là cao. Dãy dưới chạy theo hình thước thợ. Một mé là phòng tạm giam. Một ée là nhà kho, cầu tiêu, buồng tắm và một cánh cửa đóng kín mít, chắc là phòng giam những kẻ trọng tội.

Phòng tạm giam được ngăn làm hai buồng, mỗi buồng ba thước dài và hơn hai thước rộng. Ba ée là tường xây. Mé nhìn ra sân thì đóng bằng song gỗ, cao từ mặt lên sân. Đúng là một cái cũi. Bên này là đàn ông. Bên kia là đàn bà và trẻ con. Tụi trẻ con thì xông xáo, chạy nhảy huỳnh huých hay leo tót lên những chấn song hò hét đòi đi đáí, đi ỉa, đi uống nước hay xin một mẫu thuốc lá thừa. Còn đàn bà thì nhấp nhồm đứng ngồi không yên, chốc chốc lại chỗ mồm ra van nài bất cứ một ông nào đi qua một sự ban ơn :

- Cho tôi về với cháu kéo cháu nó khóc ông ơi.

Bên mé đàn ông thì có vẻ ung dung nhàn hạ hơn. Một bác nằm ngoáy lỗ tai trên sàn gạch. Một bác móc ví ra kiểm điểm từng tờ giấy tùy thân. Còn mấy người nữa gồi đầu lên nhau ngủ khoè.

Tổng số trong cả hai phòng ước dễ có đến hơn hai chục người, phần lớn đi quá giờ giới nghiêm, ngủ lang chạ, bị bắt trong một đêm xét sổ gia đình hay đánh lộn nơi công cộng. Tuy vậy cũng có một vài tội phạm đặc biệt :

- 1 chị bán vé số quá giá.
- 1 mù giật dây chuyền.
- 2 thằng ngủ đường.
- 1 thằng ăn cắp trứng vịt.
- 2 thằng xin tiền Mỹ.

Đặc biệt là mấy thằng nhóc này mới chỉ choai choai từ 8 đến 12 tuổi. Quần đùi của chúng nó mặc trễ xuống quá rốn, để lộ một nửa người trần như nhộng và đen thui vì nắng, vì nhọ than, dầu máy, hay đất cát bẩn thỉu. Mặt chúng non choẹt nhưng những cặp mắt hau háu biểu lộ một vẻ cần cỗi, già nua. Nhất là lời ăn tiếng nói thì rõ ra cái điệu sùng sỏ của những ông vua con thuộc các ngõ ngách và vỉa hè của thành phố.

Chị bán vé số quá giá đang ngồi gãi một cách khoái trá mảng tóc bù xù trên đầu, bỗng ngửa mồm cất tiếng hỏi :

- Mày xin tiền Mỹ thì mày nói làm sao hở nhóc ?

Một thằng đang gãi sồn sột trên mảng thịt bụng, bỗng nhăn ra cười. Nó đáp lại câu hỏi bằng cách xoè bàn tay nhỏ xíu ra trước mặt rồi vừa ve vẩy vừa liến thảng :

- Oăn đô la, tu đô la, ti đô la, gút gút đi ông...

Chị bán vé số quá giá bật cười :

- Rồi nó cho chứ !

- Đứa có, đứa không. Lâu lâu được một đồng.

- Cha ! Một đồng tốt rồi ! Đôi ra hơn một trăm đó nhe!

Thằng nhỏ nhăn ngay mũi lại :

- Ở đó mà hơn trăm. Một đồng là một đồng năm cắc đó bà ! Huê kỳ bây giờ dữ rồi. Tiền cắc thiếu gì ?

Một bạn đồng nghiệp của nó đang chăm chú nghe, bỗng la lên :

- Nó nói róc đó chị. Đô la huê kỳ, nó thiếu gì.

- Thiệt hôn ! Đ.M, chỉ ham nói sàm.

- Ừ ! Mày cứ chửi tổ cha đứa nào nói sàm đi, chính

mày mới nói sàm đó. Hồng tin cứ moi cặp quần này cho coi. Dấu kỹ quá mà !...

Thằng bé thấy nói trúng tủ của mình vội giật bắn người lên. Tay nó ôm khư ngay lấy cái quần rồi sốc lên mấy cái. Đầu ngón tay trở của nó gại gại lên cái cặp. Qua lần vải dày tụt nó vẫn còn thấy mấy mảnh giấy bạc gấp năm, gấp bảy năm gọn ở bên trong. Yên bụng rồi nó mới toét miệng ra cười trừ và xuê xoa :

- Chèn ! Đồ tinh như ma ! Hồi hôm mày lần qua cặp quần của tao hả ?

Chị đàn bà ngẩng đầu lên nhìn nó :

- Gỡ ra cho coi. Tao chưa thấy đô la, đô lưng mặt ngang, mũi dọc ra làm sao hết ! Đi cung !

- Thôi đi má !... Tiền nào cũng là tiền vậy. Móc ra, mấy ông trông thấy, mấy ông «vồ» cho thấy bà.

- Vậy sao mày không nộp phạt mà ra cho rồi.

- Ý ! Nộp phạt cả «tờ» đó sao má ?

- Thôi ! Năm đây mấy ông cho nhá bánh mì sườn hơn ! Bộ giam được mãi trong đây sao ?

- Giam chớ sao không ! Tao nè ! Tao hông có tám chục đồng, tao nằm chết ngắc ở đây hai hôm rồi nè !

Thằng bé vênh vào :

- Tin tui đi ! Một hai bữa nữa người ta bị tổng vô đây thiếu gì. Bộ tưởng cái cũi này chứa được hết sao ? Nộp phạt chi cho uống !

Lời nói của thằng nhóc thể mà có ảnh hưởng ngay. Mọi người chung quanh bỗng tươi mặt lên và cặp mắt chứa chan hy vọng. Tất cả ngược mắt nhìn qua khung gỗ và thềm thường ngó những chiếc xe hơi chạy vụt qua ở tít tận bên kia hàng rào. Trời chập choạng tối. Ngọn đèn đường ở trên hè phố đã bật lên chiếu ánh sáng le lói qua những kẽ lá. Mọi sinh hoạt náo nhiệt ở dãy nhà trên đã im vắng hẳn. Các cánh cửa sổ được đóng lại kín mít. Trên hành lang, thỉnh thoảng chỉ còn có tiếng giày của mấy nhân viên trực đi lại, gõ lên nền đá hoa kê còm cộp. Thằng ngủ đường ngáp một cái thật dài và nói :

- Rồi ! rồi ! Lại một đêm nữa. Muỗi thấy bà.

Thằng có đô la gân cổ lên cãi :

- Mà mới đêm nay là hai chớ bao nhiêu. Tao nè ! Thiếu điều muỗi khiêng ra nghĩa địa là hết !

Ngừng một lát nó tiếp :

- Tại vận đen đó. Mọi kỳ chỉ một ngày, một đêm là mấy ông đá đít cho về gấp. Chắc mấy bữa nay có chuyện chi lộn xộn, mấy ông bận chi đó nên quên phút tụi mình.

Một chị đàn bà khác cãi lại :

- Ý sì ! Nghèo mà ham ! Tao nói cho hay, hông có tiền nộp phạt thì đừng có hòng !...

Tiếng nói của chị hơi to và nghe có vẻ chanh chua nên một gã đàn ông ở phòng bên cạnh nói chỗ sang;

- Qua bên đây với anh đi em hai. Đờì sầu quá cỡ mà !

Chị đàn bà định cất mồm chửi thề thì có một người từ phía trên đi xuống mé nhà cầu. Không ai bảo ai, bỗng cả bọn đều réo lên nheo nhéo :

- Cho ra sân hóng gió chút, xếp ơi !

Nhưng người đàn ông không quay lại, cứ tiếp tục đi xuống. Một gã đàn ông ở phòng bên cất tiếng hát :

- Ô e ô me đánh đu
Tạc giảng nhảy dù
Thầy «cò» bắn súng...

Vừa hát dứt lời, gã bèn đổi giọng bắt chước tiếng súng nổ «bùm ! bùm !» và lại nói tiếp :

- Ông mà có súng ông bắn cả nước.

Một gã khác đang vắn điệu thuốc sâu kèn trên miệng bỗng ngừng lại hỏi :

- Ủa ! Bộ cha muốn làm Việt cộng sao mà đòi bắn cả nước chứ.

Gã kia quay lại nhìn người mới cất tiếng bằng cặp mắt trợn trừng rồi la lối :

- Đừng có tuyên bố ầu đi cha. Nói dóc ở đâu chứ nói trong đây khác gì cha kể súng vô cổ con nhà người ta, đó cha.

- Vậy không Việt cộng sao đòi làm tàng.

- Hè, hè ! Cha tưởng chỉ Việt Cộng mới đòi làm tàng thôi sao. Tui nè ! Tui chống cộng một cây nè ! Mà tui cũng muốn làm tàng như ai đó. Hận quá mà.

- Bộ oan hả ?

- Hồng oan !

- Choa ! Vậy còn kêu chi nữa ?

- Hồng oan mà kêu mới phải xét tới những lý do đặc biệt của con nhà người ta chứ !

- Ủ ! Vậy kẻ nghe chơi.

- Tui đánh vợ nên vô tù !

- Ý ! Vậy thì đặc biệt cái nỗi gì !

- Cha biết một mà hồng biết mười. Đánh vợ mà đánh oan thì tù chung thân tui cũng chịu. Mà điều vợ tôi nó khác.

- Khác sao ?

- Nó đòi đi bán bar.

- Bán bar thì sao ?

Gã đàn ông giật thót người lên và dồn kẻ đối thoại một thôi một hồi :

- Ý chềng dec ời ! Bán bar mà cha nói không làm sao. Bộ cha đui hả ? Cha mò côi vợ hả ? Hay là cha bắt vợ cha đi làm cái đó đó ?

- Tui chẳng làm cái chó gì hết đó. Mà điều tui thấy !

- Thấy sao ?

- Được vợ nuôi sướng nhất đời...

- Ham không ! Rồi ăn cơm của nó, nó cấm sừng dê lên đầu đó há !

- Thôi đi cha ! Cha thất nghiệp mà làm le hoài. Tui nói cho hay, khi đói sừng dê chứ sừng bò gì cũng đang hết.

- Phải rồi ! Cái hạng cổ đấm ăn xôi như cha lúc đói thì cơm chứ cút chó cha cũng lấy làm thơm tuốt đó.

Gã đàn ông bị nói móc họng, tức tối vút toẹt điều thuốc sâu kèn đang hút dở qua song cửa gỗ. Điều thuốc văng qua mé chân song ở phòng bên này. Một thằng bé sồ lại. Nó xoay dài cái cẳng chân bé như ống sậy của nó về phía điều thuốc rồi cố gắng khều lại. Điều thuốc lăn đi vài vòng rồi ngừng lại ở ngay trước mặt nó. Nhưng nó chưa được hưởng cái công trình tốt đẹp của mình thì một bàn tay đen thui khác đã lách qua bả vai nó ấn đầu nó xuống và chộp lấy. Thằng bé hót tay trên này cho ngay điều thuốc lên môi và rút thật dài. Nhưng hơi thuốc chưa đi qua được cổ họng thì nó đã bị thụi ngay một quả vào bụng khiến nó kêu một tiếng đánh hự và bật lên cơn ho sặc sụa. Làn khói xanh lơ tỏa lên qua hai lỗ mũi và mềm của nó. Nước mắt ở hai tròng con ngươi ứa ra ràn rụa. Bây giờ điều thuốc lại rơi ngay lên trên

đùi chị bán vé số quá giá. Chị đang rút tóc sâu, bỗng thấy nóng ở quần vội vã cúi xuống ! Bỗng chị ta rú lên thất thanh và vừa cắt mồm chửi vừa nhặt điều thuốc vớt ra một vũng nước ở ngoài sân. Cái đóm lửa đỏ lừ sáng lên một chớp rồi tắt ngúm. Thế là một cuộc cãi vã và đánh lộn lại xảy ra ở phòng bên này. Chị bán vé số tiếc cái quần thâm bị cháy thủng một nốt bằng hạt đậu. Thằng nhặt điều thuốc tiếc rẻ cái cơ hội ngàn vàng mà gã ở phòng bên mang đến cho nó. Còn thằng hót tay trên cay cú vì bị ăn một quả thúi tưởng đến thúi bụng. Cả bộ ba ấy không chịu nhường ai, gây thành một đám xô xát loạn xạ ngẫu trong căn phòng chật hẹp. Không khác những con khỉ chen nhau chí choé trong một cái chuồng trên sở thú...

Sáng sớm hôm sau, ở bên phòng đàn bà và trẻ con bỗng lại náo loạn cả lên. Đầu tiên nguyên do là tại thằng bé đang ngủ say bỗng thấy lạnh ở đít. Nó choàng dậy và sờ xuống cặp quần. Nhưng ôi thôi cái quần cụt bản thủ của nó bỗng không cánh mà bay. Nghĩ đến mấy tờ giấy bạc gấp gọn lỏn ở trong nẹp vải, nó choáng người lên, bật dậy, và khua tay loạn xạ. Nó đụng phải mấy người vẫn còn chen chúc vào nhau ngủ vùi. Thằng bé hét lên :

- Ăn trộm ! Ăn trộm.

Một đứa khác tỉnh ngủ hơn, mở choàng mắt ra và nói:

- Cái gì thế ?
- Tui mất cái quần.
- Mày dấu tiền ở trong hả ?
- Sao mày biết ?
- Thì hồi hôm mày nói.
- Ừ !

Nhiều hôn ?

- Mấy «đôn» thôi.
- Khua tất cả dậy, đòi khám đi.

Thằng bẻ co ngay chân đạp túi bụi vào mấy người nằm ở cạnh nó. Một mẹ đàn bà cất mồm chửi :

- Tổ cha tụi bay, đạp gì đạp dữ vậy !

- Dậy đi cho tui khám. Tui mất cái quần. Mẹ đàn bà choàng dậy, giơ bàn tay lên rụi mắt. Bỗng thằng bé kia reo lên :

- Kìa kìa ! Quần của mày mắc trên xà ngang đó,

Thằng bé mất quần chồm dậy. Nó leo tót lên một cái xà gỗ và vói được cái quần xuống. Lúc lần vào cái cặp, chỗ đầu tiên, bỗng nó tu lên khóc. Mấy tờ giấy bạc đã không cánh mà bay từ hồi nào. Tiếng khóc của nó làm cả phòng tỉnh dậy, nhón nháo, không phải vì sự mất tiền của thằng nhóc mà chính là mỗi người vội vã kiểm điểm lại tài sản của mình. Một mẹ đàn bà cũng bỗng chu chéo lên là mình mất mấy chỉ vàng. Nhưng sau một giây hốt hoảng, mẹ ta mới chợt nhớ ra và đổi giọng vui vẻ :

- Ý ! Không phải rồi. Tui đã đưa cho con bé nhà tui đem cầm từ hồi hôm trước !

Nói rồi mẹ cười ngón ngoăn và nhìn mọi người bằng cặp mắt hài hước. Như vậy, tất cả phòng, chỉ còn có mỗi thằng bé là nạn nhân. Nó ngồi khóc ti ti ở cạnh song gỗ và luôn mồm chửi rủa «đồ ăn cướp cơm chim» và đe tới sáng sẽ lên trình ông xếp.

Quả nhiên lúc tới giờ làm việc, nó xin được lên bàn giấy để trình mọi việc xảy ra. Người ta hỏi nó :

- Mày bịa chuyện hả ? Tại sao hồi hôm mày khai mày không có tiền nộp phạt.

- Dạ, hồng có thiệt. Đó là tiền của má cháu gửi đi mua đồ.

- Bao nhiêu ?

- Dạ... ba «đôn» !

- Ý ! Mà y xài tiền Huê kỳ hả !

- Dạ, cháu hồng xài, mà cháu giữ.

- Sao mà y vừa nói là tiền của má mà y gửi đi mua đồ.

- Dạ gửi thì gửi, mà điều cháu hồng mua. Cháu giữ thôi !

- Thôi đi, oắt con. Có gì thì khai cho thật, không ông tổng đi trại giáo hóa. Phải má mà buôn lậu tiền «đôn» không ?

- Dạ, má cháu già rồi, có biết buôn bán cái gì đâu.

- Già là bao nhiêu ?

- Dạ bảy mươi lăm !

- Vậy mà y bao nhiêu

- Dạ, cháu lên mười

- Ý ! Vậy tới sáu mươi má mà y mới sanh mà y đó hé !

- Dạ sáu mươi.

- Hừ ! Bà già bay «khoẻ» đa !

Vừa nói ông ta vừa nhìn nó cười láu lỉnh rồi bỗng ông ta rút ngăn kéo lấy một sấp giấy dày. Thằng bé im lặng hồi hộp chờ. Một giây nặng nề trôi qua. Chợt ông ấy nói :

- Tao đưa mày qua tòa để người ta cho mày đi trại giáo hóa Thủ Đức. Tội mày đáng lắm rồi mà.

Thằng bé choáng người lên, và như một cái máy nhạy cảm, nó rặn được ngay nước mắt rồi khóc tu lên.

Người đàn ông đắc chí nhìn nó nói :

- Mày sợ hả ! Mà sợ thiệt đó chứ. Mày qua bên đó, người ta đánh chết cha mày.

- Cháu lạy ông, xin ông tha cho cháu.

- Vậy sao mày dám qua mặt tao kia chứ. Có gì khai thiệt đi. Tao tha. Tiền đôn đó mày lấy ở đâu ra ?

- Dạ cháu... nhặt được !

Một tiếng vỗ bàn dữ dội làm nó điếng người đi và vội nói rồi rít :

- Cháu lạy ông ! Cháu đi xin !...

- Hừ, mày đeo theo người ta hả. Mày làm mất thể diện người Việt Nam hả. Tội mày to quá mà !...

- Lạy ông, cháu hứa, cháu chừa.

- Chừa gì tội bây. Tội bây làm lộng quá, ở đây tội tao đã nói nhiều lần.

- Lần này cháu chừa thiệt. Cháu thề độc với ông như vậy đó.

Người đàn ông tác động tinh thần nó một hồi nữa rồi mới nói :

- Tao tha cho mày một lần chót nữa thôi. Tên mày tao ghi vào sổ đen rồi đó. Thôi cút đi, lần sau chó có rắc rối làm phiền tội tao nữa nghe không !

Thằng bé vui mừng lấy tay quẹt nước mắt rồi đi giật lù ra phía cửa. Đến chỗ thêm đá, nó vùng lên, ù té chạy tuốt ra phố. Nửa giờ sau, cả bọn cùng phòng của nó được lần lượt đưa vào phòng điều tra. Hai nhân viên phụ nữ được giao nhiệm vụ khám xét tất cả mọi người. Kết quả, tất cả được tha về, trừ ba kẻ phạm tội :

- Một mục đàn bà dấu một ve thuốc phiện trong xú chen.

- Chị bán vé số giấu ba tờ giấy đô la trong quần lót.

- Và một thằng oắt con độn một xâu chìa khóa giả trong cặp quần.

Ngoài Phố

Thành phố vào buổi chiều hai mươi ba tháng chạp.

Bầu không khí đượm hơi thu và gió mát. Bầu trời hơi thấp xuống. Những cụm mây xám trôi lơ lửng trên những nóc nhà cao. Tiếng động cơ âm ỉ trong lòng phố, trên khắp các ngã tư, các ngã đường, trên cả bầu trời bao quanh phi trường Tân Sơn Nhất, liên miên hầu như bất tận, từ sáng đến tối, từ tối đến đêm, từ đêm đến sáng.

Lại sắp đến Tết rồi.

Thành phố như mỗi ngày một náo nhiệt thêm một đông thêm. Xe cộ kẹt cứng, tiếng máy nổ ròn, khói xe, còi xe ồn ào hỗn độn trong những lớp sóng người đủ mọi kiểu áo, đủ mọi màu sắc, đủ loại lớp da, đủ hạng người, mồ hôi xen lẫn với phấn thơm, quần áo lướt là chen vai với áo quần lam lũ. Bảng hiệu Snack bar nhấp nháy sau những cái đèn súng thấp thoáng cạnh hàng rào. Tin tức chiến sự vọng ra yếu ớt ở nhà bên này, kèn hát nhạc đờn ở hè phố bên kia.

Sài Gòn ! Việt Nam ! Thủ đô quê hương rờn rã từng tháng, từng năm, những chuỗi ngày lở loét vết thương bom đạn.

Nó tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Chưa bao giờ nó lại ngủ ngày như thế. Hình như nó đã mở mắt ra một lần vào lúc xế trưa. À ! nó đã đổi chỗ nằm một lần. Mái hiên căn nhà trước mặt có nắng soi vào lúc hai giờ. Nó lần ra mé tường sau để tránh ánh nắng. Nó nhớ là đã trải qua một cơn sốt kéo dài. Hơn một ngày nó chưa ăn gì. Nó không đói. Trong bụng nó chỉ có một liều thuốc cảm, đắng nghét còn đưa mùi chua lên cổ họng mà nó mua ở một tiệm thuốc tàu.

Bây giờ thì nó tỉnh hẳn. Mồ hôi ướt đầm lưng áo. Cảm giác nặng nề vánh vất tan biến trong gió mát buổi chiều. Nó đứng dậy. Người lao đao. Nó đi tìm một cái máy nước, súc miệng toàn toẹt và vuốt lại mái tóc bờm xờm. Rồi nó mua một khúc bánh mì, vừa ngồi nhai trên đồng gỗ của một building đang xây cất vừa nhìn thiên hạ đổ về trung tâm thành phố sắm Tết. Hai mươi ba tháng chạp rồi. Tết năm nay chính phủ cho phép đốt pháo, hèn chi lũ trẻ trong các hang cùng ngõ hẻm đã bắt đầu chơi những quả pháo nổ đi đụp trong lon sữa.

Bầu trời xuống thấp hơn nữa. Ánh nắng úa nhạt dần trên nóc những ngôi nhà cao. Ngày hôm nay trời mau tối.

Bỗng nó đứng phắt dậy, ném mẩu bánh mì khô cứng còn lại vào đồng gỗ, giơ tay quẹt ngang mồm và xóc lại

cái quần trễ xuống quá rồn. Nó vừa thoáng trông thấy ba bốn ông lính Mỹ cao lêu nghêu. Lúc họ đi ngang qua mặt nó thẳng bẻ xoay tay ra lải nhải :

- Heo lô ! Heo lô ! Ô kê ? Ô kê ?

Một anh lính trẻ quay lại nhái theo giọng của nó :

- Hello ! Hello ! O.K ? O.K ?

Nó toét miệng ra cười. Bàn tay nó xòe ra rộng hơn. Năm ngón tay xương xẩu và cẩu những bản.

Nó lại nói :

- Heo lô ! Đô la ! Ô kê ? Ô kê ?

Anh lính trẻ ném cho nó cái kẹo Chewingum. Nó múa tay, chớp ngay được cái kẹo và nhét vào cặp quần. Bây giờ nó làm tới hơn. Nó sẵn ngay lại sát đằng sau anh ta, bàn tay của nó vỗ đồm độp lên cái ví căng phồng và nó lại nói :

- Heo lô ? Đô la ? Ô kê ? Ô kê ?

Anh lính Mỹ ném vào mặt nó một mảnh giấy gói kẹo đã được vo viên. Nó chun mũi lại, đỡ lấy mảnh giấy và đu lẩy người của anh ta. Đám đông đang đi phải dừng lại. Những tràng tiếng Mỹ sì sồ. Những tiếng cười khúc

khích, và tiếng một bàn vỗ tay vào đít nó đau điếng. Nó nhin đau nhìn mọi người để cười cầu tài. Bàn tay của nó vẫn xoè ra. Miệng nó vẫn liến láu «ô kê ? ô kê»

Vô phúc cho nó vừa vặn lúc đó nó gặp một đám lính tuần. Cái xe được tốp lại. Tiếng thắng xe nghiêng sát xuống mặt đường nghe tiếng két khô khan và dữ dội. Nó hoảng hồn co chân chực chạy. Nhưng vai áo của nó đã bị một bàn tay hộ pháp giữ cứng lại. Mặt nó tái đi. Bất cần nhìn xem kẻ nào đã giữ vai của nó lại, thằng bé cất mồm cãi văng mạng :

- Tui đâu có làm chi. Tui đâu có xin tiền. Đùa một chút chơi vậy «thầy ba».

«Thầy Ba» hích mũi súng vào hông nó, văng tục rồi nói :

- Tụi bay lộng quá mà, lôi kéo con người ta giữa phố xin tiền còn cãi cái chi.

- Thì đùa mà thầy Ba. Tội nghiệp tui. Tui không đùa được với mấy ông sao ?

Hông có đùa chi hết trơn. Cho tui bay về quận đùa với mấy xếp ở trống.

Thằng bé giẫy lên :

- Y cha ! Tui làm gì mà bắt tội kia. Nè, thầy khám coi. Tui có đồng «đôn» nào xe nhà binh cán bể sọt tui ra,

Ông lính thở hắt ra :

- Thôi mà. Thôi mà. Mày già mồm làm chi. Cứ về rồi biết.

Nói rồi ông ta kéo nó lên xe. Thằng be chùn lại. Hai tay nó bầu lấy mình ông ta cào cào. Một người trẻ tuổi nói :

- Chà ! Thằng này thứ dữ ta. Để nó cho tui. Tui cho nó biết mùi cây súng này.

Nói rồi anh ta vờ vắn lên cò súng để áp đảo tinh thần đứa nhỏ. Nhưng trái lại, thằng oắt con chẳng tỏ ra vẻ gì sợ sệt. Nó chun ngay cái mũi lại, dẫu mồm về phía anh ta và nói sấn sỏ :

- Còn lâu đi «ba». Sức mấy mà ba bắn được con nhà người ta.

Tất cả mọi người trong xe rộ lên cười. Quả nó là thứ dữ ở cái đất Saigon này. Nhưng rồi cuối cùng nó cũng vẫn bị xách lên xe như người ta xách một con gà. Trên xe chật ních những người. Năm ông lính tuần, một chị bán rong, một anh lắc bầu cua cá cộp. Bây giờ thêm

nó, được cái thân hình của nó còm cỗi nên cũng chẳng choán chỗ hết bao nhiêu. Nó được xếp ngồi bên cạnh một ông, người to béo có cặp ria lún phún ở trên cằm. Trời mát, gió thổi lùa từ hai bên hông xe vào dễ chịu, thế mà mồ hôi của ông ta cũng ướt đầm cả mảng áo ka ki đằng sau và đằng trước ngực. Ông ta hỏi nó :

- Được mấy «Đôn» rồi ?

Thằng bé bấu môi :

- Ý sì ! Ai xin Đôn làm chi. Tôi xin kẹo em mờ em mờ (MM) mà thầy.

- Hà...hà... Xin kẹo thì cũng đi xin. Vậy mà mày chối cái gì nữa.

Nó cãi lại :

- Bộ xin kẹo cũng có tội sao ? Tụi con nhà giàu xin kẹo ba má tụi nó thiếu gì. Tui không có ba má tui xin mấy ông.

Một người khác hỏi :

- Rồi mấy ông có cho mày không ?

- Cho chứ sao không. Mấy ông quý tui tui lắm cà.

- Thằng này vua dóc nghe bà con. Ai mà thêm quí lữ bay làm cái gì ? Tụi bay làm phiền người ta, nếu người ta lơ là chút xíu là tụi bay móc túi luôn, phải hông ? Tụi bay đáng quá mà. Thôi cho nó vô trại giáo hóa Thủ Đức cho rồi đi bà con.

Thằng bé tái mặt đi. Nó ngồi bật ngay dậy, cổ gân cổ lên nài nỉ :

- Tội nghiệp tui mà các thầy. Tui làm chi mà cho tui vô trông. Tui lậy các thầy. Tui xin chừa.

Rồi nó òa lên khóc. Nước mắt đến với nó nhanh nhẩu. Chị bán hàng rong từ nãy vẫn ngồi im lặng chứng kiến tấn kịch đùa bỡn, nay bỗng động lòng trắc ẩn cất lời nói với nó.

- Thôi đừng có lo. Máy xếp dọa chút chơi mà. Ai bắt mày vô trông làm chi.

Nó ngừng ngay khóc, nhìn chị bán hàng rong với vẻ cảm ơn và lại liếc nhìn chung quanh với cặp mắt dò hỏi. Một ông lính nhìn nó mỉm cười :

- Cái đó đâu phải quyền tui tui. Để nó về nó cãi với xếp tôi. Nó cãi giỏi lắm mà, phải hôn ?

Thằng bé lại mếu máo :

- Cháu lấy các thầy. Cháu đâu có cãi. Cháu nói chơi vậy thôi, tội nghiệp cháu mà thầy.

Chị hàng rong lại hỏi :

- Ba má mày đâu ? Có má tới lãnh thì về là cái chắc.

Nó sụt sùi :

- Ba má cháu chết rồi.

- Vậy mày ở với ai.

- Dạ trước ở với anh. Bây giờ ở một mình.

- Rồi làm sao mày sống.

- Dạ, cháu đi mần.

- Mần chi

- Dạ lu bù.

- Giỏi đa !

Một người chen vào :

- Giỏi chớ sao không. Tụi quỉ này tui biết lắm mà. Ăn cắp, cướp giật, nhanh một cây.

Thằng bé quay lại trừng mắt nhìn. Bộ mặt của nó đang làm ra thiếu não bỗng đanh lại. Nó hằn học :

- Thiệt hôn ? Thầy thấy tôi cướp giật thiệt hôn. Tôi làm ăn lương thiện mà thầy.

Người vừa nói nhún vai không đáp. Trên vẻ mặt của ông ta thoáng vẻ bức tức. Ông ta lật tấm vải bạt ở trên thành xe cho mở rộng thêm một chút nữa. Gió lồng lộng thổi vào. Hai bên đường phố, các cửa hiệu đã bắt đầu lên đèn. Trời nhá nhem tối. Chiếc xe hon bon chạy qua các phố đông đúc, vòng đi vòng lại nhiều lần. Một người bỗng nói :

- Thôi ! Tới giờ rồi đó. Về đi bò.

Người tài xế ngừng xe ở một đầu ngõ, cho xe đi ngược vào ngõ hẻm để trở đầu. Khu phố chỗ này bị cúp điện, chỉ còn ánh sáng của những ngọn đèn đường chiếu xống mặt lộ một màu vàng úa. Xe cộ vẫn đi lại nhộn nhịp. Những ngọn đèn pha nhấp nháy. Những tiếng còi xe thúc dục. Tiếng người đi, tiếng la lối, tiếng cười đùa, tiếng máy phóng thanh ồn ào nhộn nhịp.

Cái xe đang trở đầu. Động cơ rú lên. Thành xe lắc lư, dòn ép. Bỗng một tiếng nổ rầm chói tai nhức óc. Một vùng sáng lóe lên rồi tắt ngúm ở ngay mé sau phố, cách

đó không xa. Thành phố nhốn nháo. Chiếc xe chồm lên vài chục thước rồi phanh cứng lại. Tất cả mọi người đổ xuống. Tiếng chân chạy rậm rịch. Tiếng có súng kêu lách cách. Chì bán hàng rong mặt xám như gà cắt tiết, người chị run lên như cây xấy, hai chân, hai tay chị như chôn chặt xuống sàn xe. Ở chung quanh đó, người ta nhốn nháo, ồn ào. Lựu đạn khủng bố. Sai gòn lâu lâu lại tiếp diễn khung cảnh đó một lần, quen thuộc như những tin tức chiến sự hàng ngày loan trên máy truyền thanh. Nhưng lần này không có ai bị thiệt hại. Quả lựu đạn nổ ở ven một hàng rào. Những tấm lưới sắt đứt tung thành một mảng lớn. Lốp tường vôi bị nám đen. Những người Mỹ vẫn bình an sau những ụ cát. Kẻ khủng bố nhờ bóng tối nên tàu thoát mất dạng. Trật tự của thành phố được vẫn hồi trong chốc lát. Giọng ca ẻo lả của một nữ ca sĩ lại ồn ồn vang lên từ một rạp hát có máy điện riêng. «Gió đông chập chùng, tiếng ca ngập ngừng, lòng ta tê tái.. ái ái...»

Xe cộ mới trong một phút ngừng lại mà đã bị nghẹt cứng. Lại tiếng còi xe. Tiếng thúc dục. Khói tỏa xanh um che mờ cả những cái bóng đèn đường treo lơ lửng ở trên cột cao. Ở các đầu ngõ, những kẻ hiếu kỳ còn đứng lại bàn tán xôn xao. Tụi trẻ con cười đùa nhốn nháo. Thỉnh thoảng lại một tiếng pháo nổ ròn trong ngõ tối. Mọi người tim thót lại, nhưng có pháo thì vui

hơn, không khí của ngày Tết cứ mỗi lúc một gần lại. Ai không náo nức. Hai mươi ba tháng chạp rồi. Một vài nhà cúng ông Táo đang thắp hương đồ lừ trong ánh nến leo lét. Đóm hương còn đỏ hơn là những chiếc đèn hiệu của những chiếc máy bay nặng nề bay qua bầu trời. Một chiếc xe bán đầu lân và đầu ông Địa lặn trên mặt phố. Tiếng trống ròn rã. Trẻ con bu xúm xít chung quanh. Năm nay lại thêm một sáng kiến. Đầu lân bán kèm theo một giải đuôi bằng lụa màu vàng viền nẹp đỏ. Thật là rộn rã tung bừng. Mọi người quên mất là vừa thoát qua một tai nạn có thể chết người. Cũng như tất cả hầu như quên mất trên giải đất này còn đầy rẫy bom đạn, chiến tranh. Xuôi xuống đầu phố, ở cửa rạp chớp bóng, mọi người chen chân đứng nghệt cứng. Những người bán rong. Những anh lính nghỉ phép. Những đôi tình nhân trẻ. Những cô vợ Mỹ. Bảng hiệu có tên rạp chớp bóng được chiếu sáng lóa. Những ngọn đèn néon nhấp nháy. Những cô gái nửa kín nửa hở được phơi bày trên các tấm phong dựng la liệt hai bên cửa rạp. Hôm nay chiếu phim đánh chuông lại kèm theo một phim nữa chiếu tuồng Sexy. Giá bình dân năm đồng, mười đồng. Người lớn chen vào. Trẻ con len ra. Ôn ào nhộn nhịp.

Ở trong đám đông cũng có mặt thằng bé mới bị thộp cổ hồi chiều. Mồm nó ngậm một que kem. Tay nó cầm một tờ in chương trình chiếu bóng. Túi nó đầy một cuộn

tiền lẻ. Cuộn tiền nó vừa chộp được của chị bán hàng rong trên xe cảnh sát, trong lúc xảy ra vụ lộn xộn mà quân khủng bố đã ném lựu đạn vào một cơ sở của Mỹ kiều...

Kẻ Nổi Dậy

Trời nắng. Nắng đến độ căn nhà mái lá lụp xụp của ba Sinh biến thành một cái nồi rang nóng bỏng. Mái lá rộp lên. Mặt bàn mặt ghế muốn vênh lại. Dưới đất cũng chẳng hơn gì, dẫm chân lên chỗ nào cũng thấy nóng, ly nước hắt xuống chỉ trong một chốc là mất tăm chẳng còn để lại dấu vết. Nhưng hậu quả quan trọng nhất là cái nóng đã khiến ba Sinh tự ý mỗi ngày đi tắm một lần, vào khoảng xế trưa lúc mặt trời hiện ra thành một khối lửa chiếu đúng vào giữa khuôn cửa sổ mặt tiền, hướng tây của nhà gã. Chỉ lúc đó ba Sinh mới cảm thấy thực thụ cần thiết những dòng nước mát lạnh mà vợ gã thuê với giá cắt cổ sáu đồng một đôi. Trên bộ ngực còm cõi, lép xẹp của gã, từng giọt mồ hôi rỉ ra ở giữa những cái xương sườn, chảy ngoằn ngoèo xuống cái bụng gầy tóp rồi bò xuống hai cẳng chân nhỏ như hai cái ống sậy bám đầy gân xanh. Gã la lên hùng dũng:

- Trời này mà không tắm thì có mà chết ngộp ! Còn nước không má Sáng ?

Vợ gã, mà thằng Sáng, vào giờ ấy bao giờ cũng chỉ lẩn quẩn ở mé đằng sau để tìm lấy một vài hơi đất ẩm mát. Có khi chị bì bõm hàng giờ trong buồng tắm. Với thân hình vạm vỡ và đầy sinh lực của chị, sức nóng như

muốn làm nổ tung bộ ngực đầy đặn căng lên như hai cái bình sứ.

Hôm ấy ba Sinh chợp mắt, trở dậy vào lúc xế trưa. Dưới lưng gã, mồ hôi đọng thành vũng. Hèn chi hần nằm mơ thấy mình tắm biển với một bầy con gái xinh như mộng, y hệt như cái tuồng cinéma mà gã mới coi hôm trước. Rạp chớp bóng bình dân ở xóm gã. Năm đồng hai phim, xem suốt ngày. Gã đầy đủ thời giờ xem hai xuất để so cô này với cô kia, «giã» này với «giã» kia, tuồng này với tuồng nọ. Nhưng nói chung thì với gã, tuồng nào thì cũng hết chỗ chê cả. Bởi chưng ông chủ rạp rất khéo léo trong cái việc chọn phim đem chiếu. Nếu phim La mã thì cũng thoát y hay cao bồi bắn súng, cưỡi ngựa, còn xoàng ra thì cũng tác giảng với bắp thịt cuộn cuộn mà mỗi lần xuất hiện trên màn ảnh là gã lại cười rú lên với lũ trẻ ồn ào ngồi chung quanh :

- Trời ! Thằng khổng lồ ! Đùi giã còn bự hơn cả người tụi bay đó thấy hôn !...

- Trời !...

- Trời !...

Và gã cứ tâm tặc như vậy cho đến lúc bước ra khỏi rạp, trời chập choạng tối, thành phố đã lên đèn.

Một ngày của gã là một ngày nhàn hạ. Gã ôm yếu nên chẳng giúp gì cho vợ ngoài việc phụ giúp với thằng Sáng, đũa con trai độc nhất thôi cơm và dọn dẹp cửa nhà. Năm nay gã ba mươi một, vợ gã hai mươi chín, còn thằng Sáng thì đã mười hai tuổi. Mười mấy năm ăn bám vợ, nghiêm nhiên đối với gã sự đó trở thành một lẽ tự nhiên. Vợ gã cũng chẳng phàn nàn điều gì cả. Đối với chị Sinh, hình ảnh một người chồng xanh như tàu lá, gầy như một cây sậy, yếu đuối như một con sên suốt ngày tha thân với cái chổi đập ruồi, hay ngủ công queo trên mặt phản đã biến thành một vật quen thuộc trong nhà, nào khác gì cái bàn, cái ghế, hay cái chậu rửa bát cũ kỹ, sứt mẻ ở sau nhà. Đối với chị, gã chỉ làm phiền chị thỉnh thoảng vào lúc về đêm. Chẳng phải không hứng tình, nhưng sự yếu đuối của gã chỉ làm chị thêm khó chịu. Sự khó chịu nhiều khi đã khiến chị bỏ lên gác xếp nằm ngủ một mình sau khi đã rút cái thang tre ọp ẹp. Có lẽ cũng vì vậy mà hai người hiếm hoi chỉ có mỗi một thằng Sáng đó chẳng ?

Sự hững hờ của chị Sinh đã khiến ba Sinh cách biệt với vợ như một kẻ đứng ở bên kia bức tường thành. Gã khó mà tìm hiểu được chị đang nghĩ gì, sửa soạn làm gì? thậm chí nghề nghiệp của chị, gã cũng chỉ hiểu một cách lơ mơ là chị giữ chân mỗi lái, hay giao hàng gì đó. Tuy vậy, sự cách biệt không làm gã giảm lòng yêu vợ

mà trái lại càng có vẻ nồng nàn thắm thiết (nhất là sau khi gã lại được xem một tuồng trong đó nữ tài tử lại thủ một vai thật anh hùng).

Càng xa xôi, gã càng thấy vợ bí hiểm, huyền hoặc và mới mẻ như một kẻ mới quen biết nàng hôm qua. Chỉ có khác một điều là nàng đã là vợ gã, có con với gã. Thật là chắc ăn. Gã rất tự hào về sự ấy.

Khi tỉnh ngủ, gã thấy bên tai vọng lên tiếng nước rội ì ào. Trên mặt phản đối diện, thằng Sáng đã bỏ đi chơi tự lúc nào. Căn nhà vắng lặng, nồng nực và như muốn ngộp lên vì hơi nóng. Gã nhòm dậy, rón rén đi vào sân trong. Chị Sinh đang tắm rửa sau tắm tiếp xộc xệch. Một dòng nước ngàu bọt xà bông chảy vòng từ trong ra ngoài, ngấm vào chân gã cảm giác mát lạnh. Gã tiến lại gần và cố kiềm chân lên. Cặp mắt của gã với tới một khe hở lớn. Gã thấy mảng lưng nhể nhại của má Sáng hồng lên dưới những tia nắng le lói lọt qua kẽ vách. Mặt gã đơm đầy vẻ tự mãn và bỗng nhiên gã cất tiếng cười hì hì. Chị Ba Sinh đang cúi xuống bỗng ngừng phất dậy và hét :

- Ai đó ?

Ba Sinh chợt đỏ bừng mặt lên và ấp úng :

- Tui... tui nè !

Người đàn bà la lối :

- Trời đất ơi ! Chơi cái trò gì mà rần mắt quá vậy. Có bước ngay đi không tui la làng lên bây giờ.

Phản ứng bất ngờ của vợ khiến gã cụt hứng. Gã bèn lên lùi lại phía cửa bếp, bọc dọc ngòai xuống cái bậc cửa ọp ẹp và đưa mắt nhìn ra ngoài nắng. Ánh nắng buổi trưa gay gắt rọi lên mảnh sân đất vuông bằng cái chiếu ứ đọng từng vũng nước. Những vẩy bọt và bông còn đọng lại trên mặt nước long lanh phản chiếu ánh sáng tạo thành những quả bóng ngũ sắc nam lộng lẫy như vẩy cầu vồng lúc trời mưa. Trên mặt tường nham nhở vôi và vữa, bóng của những đợt hơi nước bốc lên in thành sợi khói treo rung rinh. Mồ hôi của gã vã xuống, ướt sũng cái quần cộc cạp xoắn xuống quá rốn, ống quần vê tròn lên tận bẹn. Ba Sinh thè lưỡi liếm hai vành môi khô héo và cố nuốt vào cổ họng rúm nước bọt đang dèo quánh lại. Ở trong phòng tắm, chị Sinh bỗng ngừng dội nước và nói vọng ra :

- Bước đi chưa, hả... ả ?

Sinh nổi cơn cục cấn, cất giọng cầu nhàu :

- Người ta ngồi đây chớ ai đã làm gì. Bày đặt lắm chuyện quá há !

Nàng gắt lên :

- Bộ hết công chuyện rồi sao ngồi đó.

- Hết rồi

- Làm được những «kí» gì mà mà hết rồi ?

- Thì cơm đó ! Nhà đó ! Quần áo đó ! Đâu vô đó hết tron.

- Chèn ơi, có ba cái quần người ta thay hồi hôm còn nguyên đó mà hô hết tron cái giống gì.

- Ó ! Sao biểu quần trắng đem cho thợ giặt ủi ? Cấp này sang trọng lắm mà.

Chị Sinh cười khẩy :

- Chớ sao không. Bộ muốn kiếm ra tiền mà ăn mặc lôi thôi như con mẹ đại được đó hả.

Sinh ngật ngừng rồi nói đại một điều mà gã dẫn đo mấy ngày liền mà rồi gã vẫn chưa nói được ra :

- Chèn ơi ! Khố người khố rách áo ôm mà người ta vẫn kiếm ra tiền !...

Cánh cửa liếp bỗng bật mở và cả một nửa người trắng như sữa của chị Sinh thò ra. Chị trợn mắt lên nhìn chồng với tất cả vẻ giận dữ và cong cớn :

- Sao ! Anh nói sao ? Anh muốn cái gì kia chứ. Đó ! Anh ăn bận khố rách áo ôm vô rồi đi kiếm công chuyện mà mần đi.

Sinh chột dạ, ngồi xích vô cánh cửa rồi ấp úng :

- Chả sao hết đó. Mà có điều đây không biết thì đây hỏi.

- Hỏi cái gì ?

- Hỏi coi má thằng Sáng buôn cái gì ?

- Chảng buôn bán gì hết á. Mà điều vẫn có tiền. Anh chịu chưa ?

- Chảng buôn bán gì mà có tiền thì chỉ có điều làm dĩ !

Chị Sinh hắt ngay chậu nước vào mình anh Sinh rồi gầm lên :

Phải rồi ! Tôi làm đi đó. Nhưng làm đi để nuôi anh, anh biết chưa. Nếu giỏi như người ta thì sao anh không đứng dậy đi mần nuôi vợ, nuôi con đi.

Sinh hậm hực :

- Được rồi ! Tui nuôi. Tui đi mần. Công việc bây giờ thiếu gì.

Chị Sinh đáp lại bằng một chuỗi cười. Tiếng cười của chị như có cạnh sắc cắt từng khúc ruột của gã đàn ông ốm yếu. Gã bỏ chỗ ngồi, vùng vằng lên nằm vật trên phản gỗ. Sự nổi dậy của gã tuy bất ngờ và ngắn ngủi nhưng cũng đủ làm người gã nhọc ra. Minh gã dán xuống phản. Mồ hôi lại chảy sâm sập đằng sau lưng. Đã nhiều lần gã cảm thấy nhục nhã nhưng chưa bao giờ gã thấy nhục nhã bằng lần này. Gã tưởng tượng vợ gã không còn chia xẻ với gã một đôi chút nào về cuộc sống của mẹ. Ngày xưa, hồi gã bắt đầu thất nghiệp, và chị Sinh thay thế gã cái quyền ăn trên, ngồi trốc ở trong gia đình, chị cũng không đối xử với gã tàn nhẫn như thế. Mỗi lần đi cắt hàng về, bao giờ chị cũng hỏi thăm gã một câu, kể cho nghe một vài mẩu chuyện về việc làm ăn của chị, và nhất là chị không có diêm dúa quá lố như bây giờ. Công việc của chị mỗi ngày một dễ dàng tiền bạc chị đem về vừa đủ cho ba Sinh có thuốc hút, tiền ciné, tiền mua những gói kẹo Tây ngòi nhấm nháp suốt

mấy xuất liền trong rạp hát. Từ một người lớn. Ba Sinh bỗng trở thành một đứa con nít không thua gì thằng Sáng hàng ngày rong ruổi với cỗ bài cào lê la khắp hang cùng ngõ hẻm.

Nhưng nếu sự việc chỉ cứ như vậy tiếp diễn thì Ba Sinh đã yên phận với vị trí của gã. Đàng này cứ mỗi ngày chị Sinh một đổi khác thêm, mái tóc của chị dăm ba ngày thay một kiểu chải, đôi lông mày trau tría từng sợi lông tơ, những cái móng tay mài mài giữa giữa hàng giờ đến phát sốt ruột. Đến một hôm lão Sớm ở bên cạnh vách hắt vào gã một câu :

- Nè ! chỉ «le» quá cỡ, tôi «nghi» !

Sinh hỏi :

- Nghi cái gì ?

Lão Sớm cười gục gặc :

- Chèn ơi ! Sao mà đồ bỏ đến vậy được. Còn nghi cái gì nữa.

Ba Sinh càng ngẩn ngơ :

- Tui hỏi thiệt đó. Ông nói nghi cái gì kia ?

Lão Sớm kéo ngay tại Sinh xuống, thì thảo... Gã đàn ông la lên :

- Tầm bậy ! Ông nói tầm bậy tui xách dao bầu tui rượt đa !

Lão Sớm cười ha hả :

- Rượt đi ! Bay rượt tao tới đâu thì tao cũng nói vậy đó. Mà y hông tin mà y đi theo nó, tao coi.

Thật là giản dị mà gã không nghĩ ra. Chưa bao giờ gã nghi ngờ gì về sự trong sạch của vợ gã cả. Mà kiểm soát lại điều đó có khó gì. Khi vợ gã đi, gã chỉ việc lót lót đi theo. Nếu quả đúng như lời lão Sớm thì sức mảy mà chị Sinh dấu diếm được gã. Về việc này, Sinh chưa kịp thi hành thì vợ gã đã nói toẹt vô mặt gã. Và cho tới lúc đó gã mới thấy rằng tìm hiểu việc làm của vợ thì dễ, nhưng sau đó sẽ làm gì nữa mới là một chuyện vô cùng nan giải. Từ mấy năm nay, ăn không ngồi rồi quen thân, gã sinh lười biếng và tiêu hao cả chí phấn đấu. Hơn nữa, những biến chuyển ở bên ngoài cuộc sống đi quá mau lẹ khiến gã cảm thấy như bất lực, không thể tham dự được cho dù chỉ một công việc gì nhẹ nhàng, nhỏ mọn. Trong thâm tâm, gã muốn mãi mãi sống như một đứa trẻ, như đã một năm nay gã từng làm thế. Ban ngày lo nấu nướng, giặt giũ. Chiều tối lảng vảng trước

mấy rạp chớp bóng bình dân. Gặp phim hay đã coi rồi thì vô coi nữa để cười nói ngả nghiêng hay cãi nhau om xòm với một lũ trẻ lóc nhóc ở những hàng ghế chung quanh. Rồi gã sẽ làm sao đây, khi gã chằm ngòi cho cuộc cách mạng trong gia đình gã nổ bùng. Đến bây giờ gã mới thăm thía, thấy rằng nếu không tự lập, tự cường thì chẳng thể làm cách mạng, cách mung gì hết ráo.

Còn đang loay hoay với những ý nghĩ lộn xộn trong đầu thì gã thấy thằng Sáng sầm sập ở đâu chạy về. Tóc nó rã rượi, mặt đỏ rù vì nắng, khắp người thấm đẫm những mồ hôi làm bỏ ra từng bọt ghét và đất tro loang lổ trên lớp da đen trùi trùi. Một tay nó thủ ra sau lưng quần, một tay nó cầm xấp bài cào nhỏ bằng hai đốt ngón tay. Nó thở hổn hển như một lực sĩ vừa dự xong một cuộc đua dài. Sinh trùng mắt lên hỏi :

- Mà đi đâu về mà điệu bộ như quân cướp ngày vậy hả ?

Sáng vừa thở vừa cười :

- Cướp thiệt đó ba ! Tại tui nó tháu cáy tui, tui mới quơ hết trơn hết trọi. Đ. m. nó chia làm hai cánh vây tui lại mà tui cũng chạy vuột như thường.

Sinh nói :

- Tổ cha mày ! Mày cứ đánh đu với tụi nó lắm, có ngày nó cho ăn dao con chó. Tao đã dặn mày chỉ chơi ở quanh quần xóm gần đây ? sao mày không nghe tao gì hết trơn hả !

Sáng không đáp len lén luôn qua chỗ Sinh đứng và đi vào nhà trong. Nó gặp má nó cũng vừa ở nhà tắm đi ra. Chị Sinh ẩm ướt sau làn áo phin mỏng. Mái tóc chị búi ngược lên để lộ cái cổ cao và trắng nõn. Bộ ngực của chị dính sát vào những khoảng áo ướt sũng, căng tròn như hai cái cồng sứ. Chị nhìn thẳng Sáng với cặp mắt lạnh lùng. Dưới mắt chị, nó càng ngày càng như cây cỏ dại mọc vươn lên giữa một khoảng đất hoang tàn. Đầu tóc nó bù rối, lửa tủa chĩa ra hai bên mang tai. Khuôn mặt nó lúc nào cũng nhếch nháp dính đầy những vết bẩn. Chiếc sơ mi cộc của nó không bao giờ cài hết hàng nút, để phanh ra bộ ngực cháy đen vì ánh nắng. Còn hai cặp đùi của nó chị ví như hai khúc gỗ mốc thối bám đầy rêu và mốc bẩn. Thằng bé thấy mẹ vội vàng xoắn cổ bài và những tờ giấy bạc vào cặp quần. Cánh tay của nó đưa lên ngang mũi quẹt dài một cái. Những giọt mồ hôi nhoét ra kéo theo một vết đất dài. Một lát, nó lui cui ở «gác măng dê» lục lạo đồ trong khi mẹ nó lại bàn giờ gương lược ra gỡ đầu.

Căn nhà lặng yên được một lát, bỗng Sáng ngửa mồm kể lể :

- Tụi nó khôn hết chỗ chê. Bốn thằng chơi mà ba thằng ăn cánh với nhau rồi. Tụi rút Đầm thì tụi nó lên Già, tôi lên Già thì tụi nó có Ách...

Sinh ngắt lời nó :

- Từ giờ tao cầm độ ghen. Hay ho gì cái cờ bạc bịp...

Sáng cãi :

- Nhưng nó bịp chớ tui đâu có bịp...

- Mà không bịp nhưng cứ cờ bạc vào là hư thân mất nét đi rồi. Bộ mày tưởng mày có thể sống đời vào nghề cờ bạc đó sao. Tổ cha mày, học hành thì không lo học, suốt ngày chạy lót tót như chó điên.

Sáng bị mắng ngang xương, nên cụt hứng, cứ cầm cở vào lừa com mà không nói. Sự im lặng của nó làm ba Sinh phải nói nhiều. Mà càng nói thì cơn giận của gã càng tăng. Bỗng nhiên gã gọi thằng bé lại gần trong lúc nó còn đang húi lúi đơm canh vào bát. Gã thọc tay vào cặp quần nó moi ra những quân bài để rơi lả tả xuống mặt đất. Gã lại hét lên :

- Tổ cha mày ! Ông đốt hết nghe hôn. Từ bữa mai mà ông còn thấy mày chơi với cỗ bài thì ông giết. Còn tiền bạc này nữa. Tao cũng cầm mày giữ luôn.

Thằng Sáng vùng lên :

- Tôi không đánh nữa thì thôi chớ gì. Tiền của tui sao lấy đi.

- Tiền của cha mày tao cũng lấy. Cho mày giữ để mày quen chân tót ra «ngoải» hả. Mà tao nói cho hay, tiền này tao gài lên mái bếp chớ tao hông thèm xài cái thứ bẩn thỉu, dơ dáy này đâu nghe ! Tiền bắt lương mà, ai thèm ngó ngang tới.

Nói rồi gã vo viên năm giấy bạc lẻ của thằng Sáng đứng dậy... Thằng Sáng trườn người theo níu lấy. Gã đàn ông ồm yếu mất đà chúi người đi. Thằng Sáng được thể nghiêng răng bẻ mạnh năm ngón tay của bố đang nắm chặt lấy mấy đồng bạc. Bị đau bất ngờ, Ba Sinh không dẫn được cơn tức, quay phắt lại đá thằng con trai một cái thật nên thân. Thằng bé lộn đi một vòng ngã sấp ngay dưới gầm ghế. Thế là nó gào lên và cát mòm chửi bới loạn xạ. Sự hỗn hào của nó làm gã đàn ông với ngay lấy thanh củi ở góc bếp xông ra. Gã phang vào người thằng Sáng bắt kể chỗ nào trên thân thể của nó. Sáng đau đón chồm ngay dậy lao tuốt ra ngoài cửa, co

giò vừa chạy vừa văng tên tục của ba Sinh ra, chửi văng mạng.

Trong lúc ấy chị Sinh vẫn thản nhiên ngồi chải tóc và nhổ lông mày ở mặt bàn. Tắm rửa xong, người chị mát như một hòn thạch. Khuôn mặt bầu bĩnh, đầy đặn. Cặp mắt đen và to. Mũi thẳng. Vành môi tươi mọng và đỏ hồng. Ít khi chị cười, nhưng mỗi lần xia răng, chị để lộ hai hàm răng trắng đều và bóng. Ở trong nhà, chỉ có một mình chị là xài bàn chải và thuốc. Thắng Sáng thì chả nói làm gì, còn đến Ba Sinh cũng chỉ có thói quen xúc miệng ba hồi bằng gạo nước giềng và nhổ toẹt lên vách đất. Gã thường nói :

- Tui xài không quen, «xúc» thuốc vô miệng nó trôi xuống họng. Cay thấy bà !

Cái tính bản thủ ma bần ấy trước còn làm chị Sinh khó chịu, sau riết rồi chị cũng chẳng thèm quan tâm tới. Đối với gã, chị thấy gã không hơn gì một tấm bình phong cho phép chị ngang nhiên lao mình vào cuộc sống đầy rẫy phức tạp ở ngoài cuộc đời.

Thoạt tiên chị làm ăn buôn bán một cách lương thiện, cho dù chị bị mất mát đôi ba nụ cười, mấy khóe mắt đưa tình là lời với những kẻ có thể án ngữ công cuộc làm ăn của chị. Nhưng thời buổi này, đồng tiền chỉ dễ kiếm

khi người ta vứt bỏ cái đạo đức, lương thiện vốn dĩ đã chẳng còn đủ ma lực để khiến cho người ta làm ngơ trước những mớ tiền ngót mắt mang đến dừng dưng. Cho nên, một ngày nào đó hồi ba tháng trước, người bạn hàng trẻ tuổi và thân thiết của chị Sinh bỗng một hôm thấy ra trước mặt chị một cọc tiền toàn giấy năm trăm và thùng thỉng nói :

- Mày kiếm trong bao lâu mới đặn chừng này ?

Chị Sinh ngơ ngẩn :

- Tới già chưa chắc có !

- Vậy làm theo tao đi. Không đầy nửa buổi đâu chừng.

Chị Sinh hốt hoảng :

- Mày... mày... hả ?

Cô bạn nheo mắt, mỉm cười. Một lát cô ta tiếp :

- Mất mát gì đâu chừng. Cho chồng con có tiền xài. Cho mình bớt phải so kè từng các mỗi lần mua sắm.

Vài ngày sau, chị Sinh sa ngã. Trong tay một anh lính viễn chinh. Trong căn nhà xinh xắn và cực kỳ sang trọng của cô bạn gái cũng cực kỳ thân thiết.

Sửa soạn xong, chị Sinh xách bóp đi ra cửa. Sinh nhất quyết bỏ dây hời hả mặc áo đi theo. Ra đến đường cái, chị Sinh vẫy được một cái xe. Chị leo tót lên ngồi. Chiếc xe bon bon chạy. Ba Sinh lúng túng đứng nhìn theo. Một chiếc xe buýt trời tới. Gã lúu rúu trèo lên. Đến đầu phố, chiếc xe kênh cang bị kẹt lại. Bốn bề xe cộ chi chít như mắc cửi. Gã không còn thấy tấm hơi màu áo quen thuộc của vợ gã ở nơi nào nữa. Cuộc cách mạng của gã thất bại ngay từ phút khởi đầu. Nghe lão Sớm thì thật là dễ. Mà nhào vô việc mới thấy chả ngon lành gì. Chỉ một vấn đề xe cộ nhỏ nhỏ thôi đó ghen, gã đã thấy mình bất lực hoàn toàn.

Chiều hôm đó, gã không vô rạp chớp bóng nữa, mặc dầu hôm đó thay tuồng mới. Vở tuồng mà gã đã tính coi từ tuần trước, nhan đề «Kim Đảo Ma Đầu Huyết Thần Chương» toàn bộ hai hồi tô màu nói tiếng Việt.

Lần đầu tiên trong hơn một năm trời thất nghiệp của gã, gã đi vào chợ nóc mấy xị rượu đế với tôm khô. Ngồi trong quán cóc, một mình gã ngậm ngùi gặm nhấm những nỗi đau khổ của mình. Đến lúc cơn say bốc lên, gã khật khưỡng cuốc bộ trở về. Như một kẻ được tiêm một liều thuốc hồi sinh, gã cương quyết sẽ thí mạng của mình với sự ngạo nghễ của vợ gã. Gã thề nguyện sẽ bắt mụ đàn bà cắt bỏ những móng tay dơ dáy, đốt bỏ những

thứ quần áo lụa là hoa hoét, và những thứ phần son lủng củng, bất lương mà chị Sinh chắt đầy trong hộp gỗ.

Tối hôm đó, thằng Sáng giận bỏ đi biệt không thấy trở về. Còn chị Sinh thì cho tới lúc gã buồn ngủ riu mắt, cũng chẳng thấy tăm hơi. Quanh co, đứng ngồi tù chap tôi, lưng gã mỗi như, tay chân gã bải hoải. Gã cũng không còn nâng nổi con dao bở củi mà gã dự tính dùng làm vật phòng thân để đối phó với vợ gã. Đến gần nửa đêm, gã nằm ngáy tít thò lò trên phản gỗ, không đóng cửa, không buông màn, cũng không cả tắt ngọn đèn lù mù mà gã câu nhờ điện hàng xóm.

Sáng hôm sau, gã tỉnh dậy thật sớm. Gã thấy chị Sinh còn ngủ li bì ở mé divan bên kia. Trong giấc ngủ, nom chị hồn nhiên và tươi tắn như dạo nào hai người mới cưới nhau. Gã nghĩ đến con dao bở củi và thốt nhiên rùng mình. Mấy xị rượu quả là thứ ma túy ghê gớm. Nếu hôm qua gã gặp chị trong cơn say túy lúy, gã nghĩ có lẽ gã đã phạm tội đâm chém vào lớp da thịt mịn màng và thơm tho đó rồi. Bây giờ, vào một buổi sáng tinh mơ, bầu không khí đầy vẻ yên tĩnh và mát mẻ, gã tự thấy có đầy đủ sáng suốt để bào chữa cho chị :

- Nếu nó làm đi thì nó đã chẳng nói ra. Nếu nó nói ra thì nó không làm đi.

Thốt nhiên, gã thấy mình là một kẻ sành sỏi về tâm lý đàn bà và gã yên tâm với cái lý luận giản dị đó. Gã vui sướng kiếm guốc lần ra nhà sau rửa mặt và xúc miệng toàn toẹt lên vách đất. Một lát gã trở vào lom khom chui vào mùng, chỗ chị Sinh đang ngủ. Hành động làm chồng của gã có vẻ bất lương, và gã cảm thấy rõ ràng mình đang phạm tội, cho dù phạm tội với chính ngay người đàn bà đã từng có con với gã. Bỗng gã tìm thấy một lá thư do chị Sinh giấu ở bên trong mảnh quần lót. Gã tò mò đem ra dưới đèn sáng lẩm nhẩm đọc. Lá thư do chị Sinh viết cho người bạn thân bây giờ đang ở Đà Nẵng mà chị chưa kịp gởi đi. Trong thư chị than thở với cô bạn về cái thai đang nằm trong bụng chị, một kết quả cụ thể sau nửa năm ăn nằm với một người ngoại quốc.

Ba Sinh đặt cái thư lên mặt bàn và lẩm lũi đi xuống bếp. Gã nghĩ đến con dao bổ củi và những dự tính mà gã định thi hành từ tối hôm trước. Nhưng hơi rượu đã hả đi rồi, không còn chút ma lực nào khiến gã có đủ can đảm hành hạ thân thể người đàn bà mà trước đó vài phút gã còn tìm thấy những cảm giác êm ái và mát rượi. Bỗng gã nghĩ đến tấm thân đoạ đày của gã mà gã chịu giam hãm một cách đui mù trong suốt thời gian ăn không, ngồi rồi. Gã nghĩ đến thằng Sáng và cuộc đời của nó sau này. Tất cả đều là hư hỏng và nhơ nhớp đến độ gã chẳng còn mong muốn hay hy vọng điều gì. Nhìn

ra chung quanh, bỗng gã ghê sợ tất cả những đồ vật quen thuộc mà gã đã từng dùng hàng ngày. Nồi com, trạn bát, đồng củi, hay những manh quần, manh áo vắt rải rác ở chung quanh, không vật nào bây giờ lại không mang một ý nghĩa mỉa mai và nhục nhã.

Gã đứng dậy tiến lại cái gàu kéo nước và tháo ra một đoạn thùng. Trong căn bếp tranh tối, tranh sáng của một ngày sắp rạng đông, gã âm thầm sửa soạn cho quyết định cuối cùng của gã.

Đến khi gã buộc chặt một cái nút cuối cùng thì có tiếng lạch cạch của thanh Sánh nẩy cửa bước vào. Nó dặng hắng đánh tiếng rồi len lén lên gác xép như một con chó đi hoang khép nép trở về; một lát, nó cựa mình trên đồng chiếu và nói mê lảm nhảm những tiếng tục tĩu mà người ta chỉ nghe thấy trong đám bạc. Ở phía nhà ngoài, hơi thở của chị Sinh vẫn đều hòa và thoải mái.

Gã ba Sinh lắng nghe rồi nhắm mắt và chui đầu vào vòng dây còn ẩm nước.

Ngoài đường phố, vó ngựa chở hàng bắt đầu lóc cóc vang lên trong bầu không khí tĩnh mịch của bầu trời mới bắt đầu rạng đông...

Đường Vào Trần Gian

Mịt mù khói lửa binh đao
Thiên Thần gãy cánh lạc vào trần gian

Nào ! Một, hai, ba, hấp !

Lưng của Tư Híp khom xuống và thằng Út đứng ở xa, vừa toét miệng ra cười, vừa phóng tới. Hai cánh tay gầy guộc và đen đũi của nó ôm choàng lấy cổ anh, đồng thời cái mông ồm tong teo của nó lấy đà nhún tới. Trong một thoáng, thằng bé đã búi gọn gàng được trên mảng lưng to như cánh phản của anh nó như một con nhái bầu trên một ống tre vầu. Tư Híp xóc lại mình một lần nữa cho chắc ăn rồi đứng dậy. Gã hỏi :

- Tè rồi chưa ?

Thằng bé đáp lại bằng cách nhún nhảy như nó đang ngồi trên mình một con ngựa.

Anh nó tiếp :

- Mày vô trông mà đái dầm người ta cắt cu.

Vừa nói gã vừa nghiêng mình xuống nhắc cái tay nải lên đeo ở cánh tay. Gia tài của anh em gã chỉ có thế. Vài cái quần áo, một mảnh chăn chằng đụp và một cái

mùng rách bướm. Gã đảo mắt nhìn căn buồng tối tăm như hũ nút một lần cuối với vẻ quỵn luyến rồi khom lưng bước qua cánh cửa thấp và hẹp. Ở ngoài sân đất, bà cụ chủ nhà đã đợi sẵn với quả chuối trong bàn tay. Bà trao cho thằng Út với một vẻ triu mến rồi hỏi :

- Anh Tư đi rồi bao giờ về ?

Tư Híp đáp :

- Ý chà ! Chắc là lâu vài ba năm.

- Rồi cũng được nghỉ phép chớ bộ đánh nhau hoài sao ?

- Có chớ ! Tới chừng có dịp là cháu về thăm cụ ngay.

Bà cụ nhìn thằng Út thở dài :

- Vậy nhất định là anh kéo nó đi theo thiệt đó à. Vô đó ai người ta chịu ?

Tư Híp mỉm cười :

- Hồng chịu thì cũng đành vậy thôi chớ, cháu bỏ nó mà đi thì lấy ai nuôi nó ? Mình cứ trình bày hoàn cảnh thì rồi mấy ông cũng phải thông cảm cho mình chứ.

Vừa nói Tư Híp vừa xốc lại thằng Út trên vai. Gã đứng tần ngần bên cạnh bà cụ một giây rồi chậm rãi đi ra cửa. Bà cụ lặng lẽ theo sau. Phút chia tay chẳng có gì thể mà cũng bịn rịn. Dầu sao thì anh em Tư Híp cũng đã chui rúc ở đây mấy năm rồi. Đối với họ, bà cụ coi như con cháu trong nhà. Ra tới ngoài, bà cụ mới móc túi lấy ra tờ giấy bạc nhét vào túi áo thằng Út. Tư hỏi :

- Cái gì thế ?

- Để cho nó ăn quà, tội nghiệp.

Tư Híp lúng túng cảm ơn trong khi ấy thằng Út đã tẽm hết một nửa quả chuối và vất nguyên cái vỏ ra thêm đất. Bọn trẻ con đang chơi nhộn nhịp ở ngoài ngõ bỗng ùa lại. Một vài đứa hét :

- Ê ! Út, mày đi đâu đó mậy.

Út nháp nhồm trên lưng anh và giơ tay lên vẫy. Tư Híp trả lời thay em :

- Đi quân dịch đây. Đứa nào khoái bắn súng thì theo tao.

Cả bọn nhao nhao :

- Tôi ! Tôi !

- Tôi nè !

Thế là cả bọn chúng nó xúm xít bu lấy anh em Tư Híp như một chùm sung rồi cả chùm sung đó ùn ùn kéo nhau đi chặt cả lòng ngõ. Tư Híp phớn chí toét miệng ra cười, Gã cất giọng nghêu ngao :

Vài hàng gửi anh triu mến.
Vừa rồi làng có truyền tin.
Nói rằng quốc gia đang mong.
Đi quân dịch là thương nòi giống.

Đám đông ra đến đường cái thì gặp một vụ đánh lộn. Thế là lũ trẻ ùa lên chạy. Trong chớp mắt chỉ còn anh em Tư Híp đứng một mình ở bên vỉa hè. Thằng Út nhấp nhòm định đòi tụt xuống, nhưng anh nó đã vội nói :

- Ý ! Mình đi quân dịch mà. Đâu có theo tụi nó được.

Út hậm hực lúc lắc trên vai anh nó một chút rồi lại ngồi yên. Nửa quả chuối còn lại bây giờ nó đã tẽm nốt và chùi bàn tay lên vai áo của anh nó. Gã đàn ông thủ thỉ :

- Từ bây giờ là mình phải tập vô kỷ luật thì mới được. Nhà binh ác ôn lắm mày biết không.

Thằng Út buồn bã không trả lời nhưng anh nó vẫn tiếp :

- Nghĩa là mình phải theo lời mấy ông sĩ quan. Mấy ông thối toe một tiếng còi là phải sắp hàng ngay cái tróc, thối toe một tiếng nữa là im lặng như điên, toe cái nữa là hấp nhào vô tập tành ngoan ngoãn, chăm chỉ. Mà điều đó là phần tao. Còn mày khỏi ! Đếch phải sắp hàng sắp lẻ gì hết ráo. Cho mày chạy chơi như điên, chỉ cần tao đi đâu mày lót tót theo đó là «năm bờ oăn» rồi, nghe Út !

Út không đáp vì nó còn lơ đãng nhìn quả bóng xanh đỏ bay phất phới trên tay một thằng bé bán bóng mới xuất hiện ở bên kia đường phố. Sự im lặng của nó làm Tư Híp phải ngoái lại nhìn. Gã cần nhớ :

- Đếch nghe gì cả, ông nội ! Bộ ông nội tưởng cóc có gì quan trọng lắm sao. Vô đó mà ông lảng cháng làm trật lất thì họ ghét họ cắt cu. Lính thứ thiệt chớ bộ rờn với ông sao ?

Vừa nói gã vừa xóc lại thằng bé, đổi cái tay nải sang tay bên kia cho bớt mỏi, rồi gã lại thủ thủ :

- Phải nhớ đó nghe. Hề mà ai đụng tới thì mày phải gào to lên, gào chừng nào tao nghe tiếng, tao chạy tới

thì thôi. Mà ý chà ! Cái gì chớ cái gào thì đêch cần phải dặn ông kỹ. Cái hòng nhà ông mà gang ra thì cả nước phải điếc tai.

Vừa nói, Tư Híp cười hì hì. Hai hàm răng của gã nhả ra như răng ngựa. Lóp thịt ở hai bên má của gã nhúm lại, đội cho vành mi dưới trời lên hàng mi trên, khiến cặp mắt của gã đã bé lại càng bé thêm. Chả trách hàng xóm người ta không kêu tên thật của gã mà chỉ gọi gã là Tư Híp. Người ta không biết dĩ vãng của Tư như thế nào, nhưng chỉ biết Tư sống độc thân với thằng em ruột vừa gây vừa choắt, so với gã thật là một sự tương phản mạnh mẽ. Tư Híp quý em như vàng. Điều mà gã lo sợ nhất là sau này, nếu gã chết đi, để lại một mình nó bơ vơ trong cuộc đời thì nó sẽ không biết làm gì để xoay xỏa lấy đời sống. Tư sợ cái hình ảnh đó lắm, và gã thường cầu trời cho đừng bao giờ xảy ra cái chuyện khủng khiếp như thế cả. Buổi tối khi đi làm về, Tư ít đi chơi hay đi nhậu lai rai, gã chỉ thích ở nhà đùa nghịch với thằng Út trong bóng tối lù mù của ngọn đèn dầu hôi đặt trên vách gỗ. Nhưng Út thì không khoái nghe gã rủ rỉ chuyện trò bằng sự chạy lòng lên như chó điên với bọn trẻ ở trong ngõ. Thành ra nó chỉ lảng cháng với anh nó một lát là lại tìm cách chuồn đi mất biệt. Tư Híp nằm buồn tình căn nhà một mình trong bóng tối rồi chỉ một chốc gã đã lăn ra ngủ. Giấc ngủ đến với gã quá dễ

dãi như bản tinh dễ dãi của gã. Gã không mong gì hơn là được kéo dài cuộc sống bình thản như thế cho đến trọn cuộc đời. Thằng bé cứ bé như thế mãi, và gã thì lúc nào cũng khoẻ mạnh để làm được thêm nhiều, bữa cơm chiều sẽ chẳng có vài đồng thịt quay thì cũng có mấy khoanh tiết nóng cho thằng Út. Thế là gã mãi nguyện vô cùng rồi.

Nhưng vào một đêm có lệnh xét sổ gia đình và gã bị chớp lên xe vì gã ở trong tuổi quân dịch. Gã như điên lên khi thấy rằng chẳng cần phải chờ đợi lúc gã chết đi thì hình ảnh vợ của thằng Út mới thực sự trở về. Gã đã van nài lạy lục tất cả mọi người, nhưng chẳng có ai nghe lời trần tình của gã. Cuối cùng gã tự phải thoát thân lấy bằng cách liều lĩnh nhảy ùm xuống lạch nước khi được dẫn đi qua cây cầu khỉ và lặn một hơi qua những gập nhà sàn tối tăm để thoát sang tận bờ bên kia. Bữa đó trở về, gã nằm ngất ngư mất mấy hôm vì uống no một bụng toàn nước sông đen ngòm, sặc mùi sủ khí.

Sau hôm đó, gã tự nghĩ rằng thà đem thằng Út vô lính cùng với gã còn hơn là lại tới một hôm nào đó người ta bắt giải gã đi một mình, để thằng Út bơ vơ, không ai chăm nom săn sóc.

Thế là gã gom góp đồ lễ, sửa soạn hành lý để lên đường thi hành nghĩa vụ công dân. Hành trang của gã gồm có :

- Bốn bộ quần áo.
- Một cái mền.
- Một cái khăn mặt.
- Một đôi dép cao su
- Và thằng Út năm nay vừa tròn sáu tuổi.

Ở quân vụ thị trấn, người ghi danh sách không nín được cười trước cèai cảnh tay bông tay mang của Tư Híp. Anh ta la lên :

- Trời ơi ! sao anh không đem cả vợ lớn vợ bé đi luôn có hơn là xách theo có mỗi thằng nhỏ này.

Tư Híp gãi đầu gãi tai :

- Xin xếp thông cảm giùm. Em chưa có vợ.
- Chưa có vợ mà bế con vô hả ?
- Dạ không phải ! Nó là em.

Người đàn ông giận dữ :

- Em hay cháu hay chặt thì cũng phải để nó ở nhà chó đi lính đánh giặc chó bộ đi nghỉ mát sao mà bỗng bẻ nhau um sùm tới đây vậy.

- Dạ, để nó ở nhà thì không có ai nuôi. Nó còn con nít quá mà xếp. Xin xếp thông cảm dùm em...

- Cảm với cùm gì. Rồi anh coi, vô trại nhập ngũ người ta tổng nó ra còn thêm tội cho nó hơn nữa.

Tư Híp đặt ngay thẳng bé xuống chấp hai tay định xá một xá, nhưng nghe lời dặn của anh, thằng Út nhất định không chịu rời cái lưng êm ái của anh nó. Hai tay nó níu chặt lấy cổ Tư Híp còn hai chân thì nó quắp chặt lấy mạng sườn khiến Tư Híp giằng cũng không ra và cử chỉ lễ phép của gã trở nên lúng túng. Người đàn ông ngược mắt lên ngắm thân hình còm cõi của thằng bé với bộ mặt vêu vao đen thui thui rồi bỗng chép miệng thở dài. Ông ta gõ cái bút chì lên trán Tư Híp rồi nói :

- Không bảo đảm đâu đó nghe ! Xuống đó người ta đuổi, tôi mặc kệ đa...

Mặt Tư Híp tươi hẳn. Gã biến ngay thành con ngựa nhảy quăng lên, lóc xóc thằng Út trên lưng khiến nó khoái chí toét miệng ra cười và quắp chân thêm chặt

hơn nữa. Lần này Tư Híp phải la lên :

- Thôi đi ba. Nói nói ra một chút giùm. Bộ tôi làm ngựa cho ba cỡi suốt ngày đó sao.

Vừa nói gã vừa gỡ thắt lưng, đặt xuống sàn đá hoa rồi vươn vai răng rắc. Mặt gã rạng rỡ hẳn lên. Nhìn đâu gã cũng thấy niềm vui chan hòa. Cử chỉ của gã càng trở nên khép nép như để biểu lộ thêm lòng biết ơn của gã đối với sự dễ dãi mà người ta đã dành cho gã.

Một lát sau gã được xua vào đứng ở một góc sân cùng với mấy chục người khác. Thằng Út lót tót đi theo. Mắt nó đảo dác nhìn cảnh vật chung quanh với cặp mắt tò mò. Rồi chỉ một lát nó đã tót lại sờ mó những chiếc xe bóng loáng đậu ven bờ tường hay đứng ngẩn người ra ngắm khẩu súng lục trên dây lưng của người lính ngồi gác giữ an ninh gần đó. Sự táy máy của nó làm Tư Híp vừa cần nhẫn vừa chìa cái lưng ra nói :

- Thôi, mời bố phốc lên đây. Bố mà cà rà ra đó người ta tổng ra ngoài thì hết đường mà xin ai nữa.

Thằng Út nheo mắt nhìn anh mỉm cười. Nó lùi ra xa ba bốn bước để lấy đà rồi mới nhào người lại như kiểu anh hiệp sĩ trong phim cao bồi phóng mình lên lưng ngựa. Lúc Tư Híp đứng dậy thì nó chồm lên, thúc đùi

vào mạng sườn của anh nó rồi cười như nắc nẻ...

Vào đến trại nhập ngũ, càng thấy đông người, Út càng trở nên nghịch ngợm. Giữa đám đông toàn thanh niên trai tráng, bóng dáng loắt choắt của nó bỗng trở thành một hình ảnh ngộ nghĩnh và đặc sắc thu hút được sự chú ý của mọi người. Suốt ngày nó nhảy quăng lên như một con chó động cõn, len lỏi hết đám đông này đến đám đông khác, la cà ở khu này tới khu khác, khi mệt mỏi nó lại tìm về chỗ của Tư Híp mà nằm lãn ra ngủ một cách dễ dãi. Trời nắng như thiêu đốt, Tư Híp kê đầu của nó lên chiếc tay nải rồi phủ người nó bằng tấm mền hôi và bần để kiếm đôi chút bóng mát. Còn gã thì ngất ngư sau một ngày chờ đợi mệt mỏi. Mặt gã đỏ rừ. Mồ hôi tháo ra đầm đìa ở mặt và ở cổ. Miệng gã khô đắng lại. Suốt từ sáng gã chỉ dám liêu ra quán uống có một chai nước ngọt vào lúc trời nắng gay gắt nhất. Chai nước được chia làm hai. Non một nửa cho gã, và già một nửa nhường cho cái bụng ỏng kéch sù của thằng Út. Giờ ăn, gã được lãnh một phần cơm với hai miếng thịt. Gã tưới thực nhiều nước thịt kho để cơm được chan bằng thử nước mằn mặn. Gã tưởng sẽ phải nhường phần cho thằng Út nên không được no, nhưng đến lúc chỉ mới lùa được hai muống vào miệng, gã đã thấy cổ họng mình bứ lại. Cái khát làm cho gã hết cả đỏi. Mồi gã rộp lên, miệng đắng nghét, cặp mắt đỏ ngầu. Chưa bao giờ gã

lại mong trời mưa đến như thế. Nhưng trời trong xanh và cao thăm thẳm. Không có một làn mây, không có một ngọn gió, bốn bề chung quanh chỉ hầm hập hơi nóng. Hơi nóng làm héo úa những cọng cỏ mọc ngổ ngang trên nền đất, làm khô bỏng những lớp cát rải rác trên lối đi, làm cả lớp mái tôn của dãy nhà chật ních những người như cong lên, vênh lại.

Sự sinh hoạt ồn ào lúc buổi sáng cứ theo sức nóng của buổi giữa trưa mà chìm dần trong êm ả. Sự êm ả bức bối, nực nội, mệt mỏi và rã rời, chỉ đến lúc chiều dần xuống, cái nóng dịu đi, những ngọn gió thần tiên bắt đầu thổi hay hay trong bầu không khí dịu mát, thì tiếng hò hét, nói cười lại trở về và kéo dài liên miên cho tới đêm khuya.

Bữa cơm sáng thẳng Út chỉ ăn vĩa đúng có hai miếng thịt kho. Đến chiều nó ngấm nghĩa mấy sợi măng sào trên bát cơm nguội lạnh rồi lắc đầu và vùng lên chạy. Tư Híp chẳng kịp phân trần hay khuyến khích sự can đảm chịu đựng của nó thì bóng dáng loắt choắt của nó đã mất biến ngay trong đám người đứng ngồi ngổ ngang phía trước mặt.

Mãi đến lúc sẩm tối, Út mới tha thân đi về. Bộ điệu của nó có vẻ như mới được ăn no, tay nó cầm một mớ nút chai. Nó ngồi xuống nệm cỏ chơi đánh phéng một

mình chán rồi nằm phưỡn rồn ngửa mặt lên trời nhìn bầu trời bắt đầu lấp lánh mấy vì sao ướt mới mọc. Bầu không khí bây giờ lại dịu hẳn đi. Gió mát thổi lồng lộng làm tung những sợi tóc lòa xòa trên trán và má của Tư Híp. Sự khoan khoái hiện tại xen với nỗi cực nhọc của suốt một ngày chờ đợi khiến cho gã thiu thiu buồn ngủ. Gã gối đầu lên cái tay nải, một cẳng chân của gã khều về phía mông đít của thằng Út như để gã cảm thấy yên tâm trông coi nó ngay cả trong giấc ngủ, còn hai tay của gã ruỗi ra thật dài. Gã sung sướng nhắm nghiền hai mắt để cho từng ngọn gió lùa qua cổ áo mơn man ở khắp ngực và bụng. Cứ như thế, chỉ trong khoảnh khắc gã đã quên bằng khung cảnh ồn ào trước mặt và cả cuộc đời dờ dang của gã để ngáy như kéo gỗ. Trong giấc mơ, gã thấy mình bơ vơ giữa một khoảng trời ngàn ngút lửa cháy và toi bời bom đạn. Tiếng đạn nổ, tiếng người la, tiếng động cơ gầm thét trong bầu trời đỏ rực, gã thất thanh gọi tên thằng Út nhưng quanh gã chỉ có những hình thù đầy máu me chạy nhảy hỗn loạn như những hình nhân góm ghiếc. Tư Híp rú lên thất thanh và gã choàng dậy nhón nhác nhìn quanh. Bên tai gã tiếng súng máy tiếng động cơ vẫn ầm ỹ nổ ròn. Gã nhận ra những âm thanh đó phát ra từ một chiếc máy phóng thanh và ở gần đó người ta đang chiếu cho tân binh quân dịch coi một cuốn phim giải trí. Gã hoàn hồn giờ

bàn tay lên vuốt những giọt mồ hôi vã ra ở trán và ngực. Thằng Út bây giờ cũng đã biến đi đằng nào. Chắc nó đã len lỏi vào đám đông trước mặt để nhìn cho rõ những hình ảnh nhấp nháy nhức mắt trên tấm khung vải xộc xệch căng bằng những sợi dây buộc trên xà gỗ. Tư Híp lơ đãng nhìn về phía đó một lát rồi lại nằm xuống. Gã cảm thấy cơ thể rã rời mệt mỏi và trí óc trĩu nặng những nỗi lo âu thấp thỏm. Gã nghĩ đến những đêm nằm nghe tiếng súng nặng nề làm rung chuyển nhà cửa trong thành phố, những trái hỏa châu bắn lên soi sáng vàng úa trên mặt đường nom thê thảm như những cây nến chết chóc sừng sững leo lét ở giữa bầu trời. Gã tự hỏi rồi ngày mai gã sẽ làm được gì và phải làm những gì. Nhưng đối với gã, dù có xảy ra bất cứ điều gì gã cũng sẽ đều chịu đựng tất cả, miễn là anh em gã còn được gần nhau, thằng Út không phải bơ vơ trong mớ tuổi nhỏ nhoi của nó. Nghĩ đến đó, bỗng nhiên Tư Híp thấy sốt ruột. Gã trở mình vài ba lần rồi thốt nhiên nhồm dậy. Gã có ngهن cổ lên nhìn, cặp mắt hướng về phía đám đông như muốn chọc thủng bóng tối để tìm bóng dáng loắt choắt của thằng Út. Nhưng đám người đứng đông nghìn nghịt khiến gã thấy ngay khó mà tìm ra được thằng Út trước giờ cuộc vui giã đám. Chán nản, Tư Híp lại tiếp tục nằm xuống ngửa mặt nhìn lên bầu trời lấp lánh mấy vì sao. Không gian thật hoàn toàn êm ả nếu thỉnh thoảng không có

những đốm đỏ của từng chiếc máy bay di chuyển nặng nề qua vùng trời trước mặt. Rồi chỉ một lát, có tiếng bom ầm ì vọng về. Tiếng bom thật xen lẫn với tiếng súng giả nổ ròn rã trên màn bạc. Hình ảnh của những vùng đất bị cày, xới, khoét, phá xen lẫn với những đám lửa ngùn ngụt cháy, những rừng cây xơ xác, những làng xóm hoang tàn như bó, xoáy, quay cuồng trong đầu óc của Tư Híp khiến gã thấy mình như bị ném vào một cơn lốc lớn, ở trong đó con người nhỏ bé của gã bị rang phồng lên, đầu óc căng nứt ý nghĩ chập chờn, và gã bắt đầu, cảm thấy mình đang tách rời cuộc sống hiện tại để đi vào một giấc ngủ chập chờn, mộng mị. Đến lúc gã tỉnh dậy vì sương đêm ướt lạnh cả mảng lưng dưới nệm cỏ thì bốn bề đã trở nên im lặng hoàn toàn. Bên tai gã chỉ còn tiếng những con muỗi vo ve bay tạt đi tạt lại ở cổ, ở má và chân tay. Phía đằng xa, trên những tấm hàng rào kẽm gai trải thẳng tắp trên vùng đất rộng bao la, những ngọn đèn ử rử hắt xuống một thứ ánh sáng vàng vọt, héo úa. Tư Híp quờ quạng tay sang hai bên và gã bắt gặp thẳng Út lúc này đang rúc đầu vào chiếc tay nải ngủ cách ngon lành. Khuôn mặt của nó bây giờ nom bình thản và thơ ngây một cách tội nghiệp. Tư Híp nghĩ đến cái giường ấm cúng trong căn buồng ấm cúng ở nhà. Gã bỗng thấy lòng dâng lên một niềm thương vô hạn đối sự gian truân mà thằng Út đang phải chịu đựng.

Gã vội kéo nó nằm sát lại gần rồi rũ tấm mền ra đắp lên bụng nó. Trong giấc ngủ, thằng Út trông như một con chó nhỏ nằm một vùi sau một ngày rông dài, chạy nhảy...

Những ngày tiếp theo, anh em thằng Út vượt qua chót lọt tất cả mọi chặng đường để vẫn còn được ôm nhau trong giấc ngủ. Chẳng ai nữ rút thằng bé loắt choắt đó ra khỏi tình thương của anh nó cả. Thật sự thì Út thừa đủ tinh khôn để tự lo lấy được cho mình. Ban ngày, trong lúc Tư Híp phải rời em làm phận sự thì Út lảng vảng ở dưới khu nhà thâu. Nó kết bạn với hầu hết mọi người làm việc ở đó. Chẳng cần để anh nó phải nhường nhịn, mỗi ngày Út cũng xoay xở được hai bữa cơm no. Thường thường Út chỉ trở lại tìm anh vào lúc trời tối hẳn. Ở giai đoạn đầu, Tư Híp chưa phải vất vả học tập bao nhiêu nên ban đêm hai anh em vẫn có thể la cà đây đó hay nằm trên giường tán róc trước khi ngủ. Cũng có nhiều hôm Út đi biệt hai ba ngày liền không trở về. Lần đầu tiên Tư Híp tưởng nó bị tống ra khỏi trại nên chạy đi xông xáo tìm kiếm và bỏ cơm đúng hai ngày.

Nhưng rồi bỗng nó lại lù lù, dần xác trở về trong bộ quần áo không mới lắm nhưng khác lạ.

Thằng ranh con thế mà tài. Mái tóc sù lên như ổ quạ rồi của nó đã được hớt lên sạch sẽ. Trong túi của nó

lại thấy rùng rẻng mười đồng tiền cắc. Sự chững chạc, phong lưu của nó khiến gã đàn ông quên cả buồn, quên cả giận. Gã đá phốc ngay vào cái lon sữa bò ở gần đó như chứng tỏ cơn giận của gã trút hết cả vào đó, rồi gã hét lên :

- Thằng mắc dịch, mày đi đâu làm tao kiếm hụt hơi muốn chết mà không ra.

Út mỉm cười. Nó móc túi lấy ra chiếc kẹo chanh đưa lên khoe rồi thản nhiên bóc giấy bóng và cho vào miệng. Tư Híp hỏi gặng :

- Mày đi đâu vậy Út ?

Út giơ ngón tay chỉ về phía trước mặt, không trả lời. Miệng của nó còn mắc lúng búng với viên kẹo thơm phức. Gã đàn ông hậm hực một lát rồi nói :

- Coi chừng cà rà cho lắm vào mấy ông sút cho một cái là bay về tới nhà đầy nhóc con. Lần sau thì cấm đấy, nghe chưa.

Nhưng lời nói của Tư Híp đối với Út cũng chẳng khác nước đổ đầu vịt. Thằng bé vẫn ham chơi, vẫn chạy nhảy như một con chó động cốn, và từ hôm đó về sau lâu lâu nó mới chịu nằm ngủ gọn trong lòng anh một lần. Một hôm Tư Híp bắt gặp nó theo chân hai người đàn

bà, một già một trẻ, khiêng một sọt su su từ chỗ đậu xe xuống nhà bếp. Lúc đó Tư Híp đang làm tạp dịch ở ngoài hàng rào. Gã chú ý đến người thiếu nữ khiêng sọt vừa đi vừa nô với thằng Út. Tiếng cười trong trẻo của hai người làm ấm cúng hẳn khung cảnh buồn chán ở chung quanh với những mái nhà tôn thấp, những hàng rào kẽm gai chạy dài và những chiếc mũ sắt thấp thoáng trong từng lô cốt. Khuôn mặt của nàng đầy quyến rũ với nước da ửng hồng, từng giọt mồ hôi chảy vã xuống hai gò má còn dính những sợi tóc dài và ướt. Dưới vầng trán phẳng, cặp mắt bồ câu long lanh sáng. Nàng cười tươi như bông hoa buổi sáng và giọng nói lạnh lạnh của nàng bỗng gieo vào lòng gã đàn ông nhiều cảm xúc xao xuyến. Thằng Út mãi đùa nên không để ý đến anh nó. Nhưng hình như thiếu nữ nhận ngay ra được Tư Híp. Nàng ghé vào tai Út thì thào và Út reo to lên quay lại nhìn về phía hàng rào. Nó giơ bàn tay lên vẫy vẫy. Tư Híp bối rối vẫy lại. Mắt gã vẫn không rời khuôn mặt của người thiếu nữ lúc tiến gần ngang qua chỗ gã đứng. Gã bắt gặp cái nhìn soi mói của nàng hướng về phía gã. Điều đó làm gã lúng túng vô cùng.

Gã không dám nhìn ai nữa mà chỉ cúi vội xuống vờ lúi húi trong công việc.

Đến tối, gã thủ thả với Út trên giường nằm :

- Ai khiêng sọt su su hồi chiều đó, Út ?

Út đáp :

- Chị Hiên nhà bếp đó ?

- Mà quen hả ?

- Quen.

- Rồi mà nói hay sao mà cổ cũng biết cả tao.

- Biết chứ ! Em chỉ anh cho cổ mấy lần.

- Thiệt không ?

- Thiệt !

- Mà kỳ kỳ thấy bà. Khi không «chỉ» tao làm gì, làm tao mắc cỡ muốn chết.

Út yên lặng không đáp khiến Tư Híp chờ lâu không được nên lại tiếp tục hỏi :

- Mà chỉ tao làm sao, Út ?

- Thì chỉ vào anh đó.

- Rồi mà nói chi ?

- Chả nói chi hết.

- Ngu thấy bà ! Chỉ rồi thì cũng phải nói lai rai chớ, bộ im thì ai mà biết.

Út mỉm cười :

- Thế thì em chẳng có nói cái gì hết.

Sự ngu độn của nó làm Tư Híp bức mình. Gã vặc lên :

- Không nói cái gì hết mà có lại biết tao là anh mày. Thằng ngu quá đi !

- Vậy thì em có nói. Em nói anh Tư của em đó.

Mặt Tư Híp tươi lên. Lòng gã bỗng rung động. Gã hỏi dò một cách hồi hộp :

- Thiệt không ?

- Thiệt !

- Ủ ! Rồi cỡ bảo sao ?

- Không bảo sao hết đó.

Tư Híp thất vọng, vén đuôi lên gãi sồn sột. Một lát, gã lại tỉ tê :

- Vậy từ hồi đó tới giờ, mày ăn uống ở đó đó hả.

- Ừ !

- Bộ mày xin hay sao !

- Em không xin mà đều cố cứ giữ lại.

- Kỳ ! Không quen mà giữ lại.

- Thiệt đó !

Mặt Tư Híp tươi lên lần nữa. Gã nói :

- Rồi mày nói sao ?

- Chả nói sao hết.

- Mày nói ngang như cua đó. Bộ chả nói, cứ việc xông đại vô ăn cơm nhà người ta đó chắc.

- Chớ sao. Người ta mời mình mà.

- Mời sao ?

- Mời là mời chớ còn mời sao. Anh hỏi kỳ thấy bà.

Nói rồi Út giận dỗi nằm quay lưng về phía Tư Híp, co hai tay lên đầu nhất định không nói nữa. Thái độ của nó làm Tư Híp ngán ngẩm. Suốt đêm hôm ấy, Tư trần trọc mãi không ngủ. Hình ảnh của người con gái đã gieo vào lòng gã biết bao nỗi niềm xao xuyến. Những ngày

sau đó, cũng có một vài dịp Tư được đối diện với nàng, nhưng gã không thể nào cất lời nói được với nàng một lời nào cả. Tình yêu của gã chỉ biểu lộ qua cặp mắt nồng nàn say đắm mà gã chăm chú nhìn nàng vào những lúc nàng không nhìn gã. Gã biết mình quá nhút nhát nhưng gã không thể vượt qua được cái trở lực đó. Thấm thoát hơn hai tháng trôi qua, và chương trình học của gã mỗi ngày một thêm bận rộn và gay go. Có khi suốt cả một tuần lễ gã không còn có dịp, để tâm đến cả thằng Út. Mãi tới một hôm vào ngày nghỉ, gã mới đi tìm nó và gặp Hiên đang ngồi gọt su su với nó ở đầu hè. Lần này gã lấy hết can đảm để nói được một câu :

- Tôi cảm ơn cô nhiều lắm, cô Hiên ạ...

Hiên mỉm cười :

- Cái gì đó anh Tư ?

Tư bắt đầu thấy lúng túng, mặt gã nóng rực lên. Gã ấp úng :

- Thằng Út ! Thằng Út đó...

- Làm sao, anh ?

- Nhờ cô đã nuôi dùm nó, tôi cảm ơn cô vô cùng...

- Thôi, anh cho nó làm con nuôi má tôi đi ! Má tôi cũng nó lắm đó.

- Thiệt không ?

- Thiệt chứ !

- Mà chịu không Út ?

- Chịu !

Tư Híp thở phào :

- Vậy thì tôi cũng chịu đó. Nay mai tôi sắp đi rồi. Cho nó theo chẳng biết yên không ?

Mặt Hiên đang tươi bỗng buồn hắt đi. Nàng cố nén một tiếng thở dài :

- Tôi cũng đã nghĩ đến đó rồi. Dem nó vô đây thì dễ chứ mang đi trận thì sao được.

Tư đứng im lặng, tần ngần. Thấy gã có vẻ buồn, Hiên an ủi :

- Anh yên chí đi. Tôi coi nó cũng như em ruột mà.

Tư nói :

- Vậy thì may cho tôi quá. Rồi những kỳ được nghỉ

phép, tôi sẽ về thăm cô và nó luôn.

Hiên ngẩng mặt lên nhìn. Trong ánh mắt của nàng bỗng chứa chan niềm thương xót. Nàng mấp máy định nói gì nhưng rồi lại thôi. Thốt nhiên giữa hai người như có một khoảng ngăn cách nặng nề mà Tư Híp cảm thấy như bị ám ảnh bởi chiến tranh bởi bom đạn và bởi những mạng sống bất trắc của cuộc đời người lính chiến. Điều đó khiến gã không muốn phát biểu nhiều hơn. Gã lặng lẽ ngắm hai bàn tay mềm mại của người thiếu nữ chạy thoăn thoắt trên những lớp vỏ xanh rờn của trái su su. Một lát sau gã tức tưởi từ giã ra về. Đêm hôm ấy gã lại trần trọc không ngủ. Có lúc gã lại muốn im lặng để khỏi phải ràng buộc bất cứ ai vào cuộc đời gian lao sắp tới của gã. Chưa bao giờ gã cảm thấy tủi thân và cô độc, như đêm đó. Ngay cả thằng Út đưa em ruột thịt của gã mà gã tưởng như không bao giờ rời xa lại cũng như đang sắp sửa vượt khỏi cuộc đời gian lao của gã. Đêm hôm nay thằng Út không thấy trở về. Có lẽ nó quần quít ở bên cạnh Hiên hay ngủ vùi ở một chỗ nào đó trong gian nhà ẩm cúng của nàng. Gã bỗng thèm được ôm lấy nó vào lòng, muốn được nghe giọng nó nói, tiếng nó cười và được trông thấy những vẻ duyên dáng trên khuôn mặt vêu vao đen đui của nó. Lần đầu tiên trong cuộc đời gã ôm mặt khóc thút thít.

Sau hôm đó trở đi Hiên đối với Tư có vẻ gần gũi hơn. Nàng thường gửi thẳng Út những món quà vật vãnh khi thì một trái cam, khi thì gói thuốc lá, nhưng tuyệt nhiên Hiên không nhắn gì thêm cho Tư cả. Nhưng dù sao những món quà thân yêu ấy cũng đượm vẻ đầm ấm và lôi kéo thời gian đi quá mau. Ngày mãn khóa, Hiên mời gã đàn ông tới ăn cơm vào một buổi chiều. Gã náo nức chờ đợi.

Lần đầu tiên từ ngày nhập ngũ, gã thuê giặt bộ treillis để được người ta sít hồ lên đó và ủi cho thẳng nếp. Mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, gã lại cầm bộ đồ cứng như mo nang lên ngắm nghía. Gã đã hình dung ra hình ảnh tươm tất, gọn ghẽ, oai nghi của gã ở trong bộ đồ đẹp đẽ đó.

Trước kỳ hẹn hai ngày, gã lại chịu khó đi hớt tóc, mặc dầu lần hớt trước đây mới chỉ được gần hai tuần lễ. Hai ngày hẹn cuối cùng, đối với gã dài như hai thế kỷ. Gã mong nó tới, rồi lại mong nó hãy chậm chậm đừng vội xảy ra, và rút cục gã lại thấy giờ, phút bò đi quá nặng nề đến độ như thời gian đã ngưng lại. Nghĩ đến Hiên, tim gã đập rộn ràng, ý nghĩ của gã xáo trộn, và chân tay của gã bắt đầu bối rối. Chính vì thế mà gã thích được ngồi riêng ra một chỗ để nhẩm lại những điều mà gã sẽ nói với nàng. Vấn đề khá nan giải, nhưng đây là dịp độc

nhất mà gã có thể thi hành được. Ngày mai, ngày kia, trên đường hành quân đầy cát bụi, biết còn lúc nào rảnh rỗi để về thăm chốn cũ, người xưa. Cho nên nói thẳng với nàng là điều tất nhiên rồi. Nhưng nói thế nào, nói làm sao, nói những gì ? Ôi, lần đầu tiên Tư Híp bị rơi vào một vấn đề gai góc mà không một ai có thể giúp đỡ gã được. Đã có lúc Tư chong đèn cây, kê giấy lên thùng gỗ để viết cho Hiên một lá thư. Nhưng nét chữ vụng về của gã không đem lại cho gã niềm tin tưởng nào. Không hiểu sao, Tư có cảm giác như văn hóa của Hiên cao hơn mình. Như vậy thì đường vào tình yêu theo ý gã, không phải là con đường «văn hóa». Nó cũng không phải là con đường «chính trị». Bởi vì với một bữa cơm ngăn ngủi, gã không có cách nào, mà cũng chẳng có tài cán gì để đưa nàng vào thế giới tình yêu bằng những đòn phép chính trị cả. Cuối cùng, nát óc quá, gã phải đi tới kết luận là làm liều. Chỉ một cái nắm tay, một câu nói cộc lốc «Tôi thương cô, cô có thương tôi không», là gã thấy có vẻ dễ dàng nhất. Miễn là biết liều, mặc dầu cái liều tình cảm này còn khó gấp mười lần cái liều ôm bom liệng vào vị trí địch.

Rồi như để đo cái mức nguy hiểm của sự liều lĩnh đó đến chừng nào, Tư hay dò hỏi thẳng Út về thái độ của Hiên. Gã hỏi :

- Mày ưa nói chuyện với chị Hiền thường hôn ?

Út đáp :

- Thường !

- Nói kí gì ?

- Nói kí gì thì ai mà nhớ.

- Thằng ngu hôn ! Hồng nhớ mười cũng nhớ một chớ.

- Thế thì thiếu gì.

Mặt Tư tươi lên :

- Ồ ! Phải vậy chớ. Nói nghe chơi.

- Chỉ kể «chiện» thanh xà, bạch xà, chiến ông Hoàng ốc, chiến...

Tư ngắt lời :

- Cái đó thì nói làm chi. Tao nói là nói chuyện mày, chuyện tao, chuyện bình phẩm này nọ. Như thể chị đó khen mày ngoan hay mày hư, mày mất dạy hay đạo đức, tao... tao... bánh hay không bánh ấy chớ. Út phá lên cười :

- Ý ! Anh thì bánh với ai. Chỉ la anh cù lần ! Mặt Tư

đỏ rừ lên như chính gã vừa nghe lời bình phẩm đó từ miệng người yêu phát ra. Rồi gã cãi một cách tức tối :

- Tao mà cù lần ! Mà nói thiệt hôn.
- Thiệt. Chỉ nói vậy hoài mờ !
- Hừ ! Cù lần ở chỗ nào mới được chứ.
- Thiệt gì ! Anh bận đồ lính trông như áo thụng tể nè, anh đội mũ chùm hụp như đội đầu ông địa nè...

Tư la lên :

- Tại người ta phát cho tao như vậy chứ ! Mặc học thấy bà, ai mà lo đi sửa được. Mà biết hôn, cái quần mà tao không cuộn lên thì nó còn dài lên tới ót !

- Vậy mới cù lần !
- Cái đó khó gì ! Mai mốt tao sửa ! Còn gì nữa hôn ?
- Gì là gì ?
- Chỉ nhắc tới tao hoài hôn ?
- Cái đó thì hoài. Chỉ cữ đem anh ra đe em hoài. Chỉ la chỉ mách.

Mặt Tư tươi lên :

- À ! Vậy đó ! Mà thấy hôn. Miệng chị nói cù lần vậy mà chỉ đâu có khi tạo. Đồn bà, con gái làm duyên thôi đó mà !

Nói rồi Tư cười, hai má hây đỏ, lòng dạ ngất ngây, gã có cảm giác như vừa được uống một ly rượu. Lúc đó gã thấy mình đầy đủ can đảm để làm thừa sức cái việc tỏ tình với người con gái. Gã lại ngồi ôn lại những điều bộ sẽ làm : cầm tay thế nào, mắt nhìn thế nào, miệng nói thế nào, và gã cương quyết sẽ thực hiện.

Nhưng buồn thay, sắp sửa tới lúc Tư thì thổ lòng cương quyết đó của mình thì cấp trên cấp tốc đưa xuống lệnh cấm trại một trăm phần trăm. Rồi trước giờ hẹn bữa ăn lịch sử của đời gã vừa đúng tám tiếng đồng hồ, gã và anh em đồng đội được lừa lên một đoàn xe đỗ dài trước cổng trại. Vị Thiếu Úy Đại Đội Trưởng chỉ nói vắn tắt với anh em là do nhu cầu chiến dịch, đại đội phải lên đường khẩn cấp.

Mười lăm phút trước khi lên đường, Tư tìm cách lỏn được vào khu gia binh cơ hữu để tìm Hiên. Nàng vắng mặt. Bà cụ nói nàng đi chợ để sửa soạn làm bữa cơm tối. Tư lặng người đi và như có điều gì ghen ngào chẹn tức lấy cổ họng của gã. Gã nhìn quanh như cố thu thập

lấy hình ảnh căn nhà ẩm cúng mà người yêu của gã vẫn ra vào. Thằng Út hình như cảm thấy điều gì quan trọng nên không dám nhảy phóc lên lưng gã đòi gã làm ngựa nhong nhong như mọi lần. Đến lúc gã quì gối xuống, hai bàn tay cục mịch nắm chắc lấy hai cánh tay khẳng khiu của thằng bé thì những giọt nước mắt của gã chọt lóng lánh chảy qua hàng mi rồi rơi ròng rọc xuống hai bên má. Lúc đứng dậy, Tư dốc tất cả món tiền còn lại trong túi ra trao cho thằng Út. Gã cố nén xúc động :

- Anh cho em ăn quà đây nhé !

Đó là những tiếng ngọt ngào, kiểu cách đầu tiên gã dùng ở trong đời, nhưng đối với gã cũng là thành thực nhất. Bàn tay của Út ruỗi ra, nó rầy nẩy không nhận. Và đó cũng là lần đầu tiên Út từ chối một món tiền do anh nó đem cho. Bầu không khí vì thế bỗng nghiêm trọng hẳn lên. Tư muốn nói thật nhiều mà thành ra không nói được gì cả. Một lát, gã vùng đứng dậy. Thằng Út vút mớ tiền rơi vung vãi rồi cũng bèn gót đi theo. Tư đứng lại tần ngần :

- Em ở nhà ngoan nhé.

Út lẳng lặng gật đầu. Tư tiếp :

- Nói với chị Hiền là anh sẽ về sớm nhé. Thế nào anh

cũng về.

Út lại gật đầu. Lần này nước mắt của nó cũng bắt đầu long lanh. Tư cầm lòng không được, cúi xuống ôm chầm lấy nó. Thế là thằng Út òa lên khóc. Ngoài xa, tiếng còi tập hợp mỗi lúc một réo lên gay gắt. Tư hốt hoảng buông thằng Út ra và nói :

- Thôi, anh đi đây, Dăm bảy tháng nữa anh về. Dăm bảy tháng nữa anh cưới chị Hiên làm vợ. Em nói thế hộ anh nhé, nghe Út.

Thằng Út gật đầu và Tư vùng lên chạy.

Đất nước còn đang tràn ngập đau thương và khói lửa thì có đáng kể gì lời hứa của một kẻ ra đi. Dưới ánh nắng thiêu đốt của một buổi chiều đầu hạ, đoàn xe chuyển bánh tung lên những lớp bụi mù mịt.

Thằng Út trèo lên một cái ụ đất để nhìn cho rõ đoàn quân lên đường. Hình ảnh của anh nó bị che lấp đi trong lớp bụi mù mịt...

MỤC LỤC

Giọt Lệ Đen	4
Thuyền Nào Ghé Bến Xuân	26
Sản Phẩm Đen	62
Ngoài Phố	78
Kẻ Nổi Dậy	90
Đường Vào Trần Gian	110